

rozsévač rozsievač

4

apríl/duben
2020
ročník 89

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Rozhovory

Velká noc a dnešek

Zabouchnuté dveře

RODINA PODLE BOŽÍHO SRDCE

Proč být spolu v dobrém i zlém?

„Lépe dvěma než jednomu, mají dobrou mzdu ze svého pachtění. Upadne-li jeden, druhý jej zvedne. Běda samotnému, který upadne. Pak nemá nikoho, kdo by jej zvedl“ (Kaz 4, 9-10).

Vzdělávání na cestě

Jako Kristova církev jsme neu-stále v pohybu, jsme „na cestě“. Podobně jako starozákonného Božího lidu, který vyšel z Egypta do slíbené země, i my jsme vyšli (byli povoláni) ze světa, abychom šli za Pánem Ježíšem. Na této cestě se musíme neu-stále učit.

Učíme se hlouběji chápát Pána Boha a rozumět jeho záměrům s námi. Pán Ježíš nám dal jednoznačný úkol: Činit mu učedníky ze všech národů (Mt 28, 18–20), a součástí činění učedníků je i vyučování, ale ne pro pouhou znalost teorie; máme učit *zachovávat všechno*, co nám On přikázal.

V každém místním sboru probíhá neustálé vyučování z Božího slova. Pomocí našim sborům jsou vzdělávací kurzy, které jsme zahrnuli pod celkový název Vzdělávání na cestě. Toto víkendové vzdělávání již několik let opravdu „cestuje“ za studenty do různých regionů naší země. V letošním školním roce probíhají dva kurzy, Příprava kázání a vyučování a Misie a evangelizace.

V sobotu 18. 1. 2020 se ve sboru v Praze 3 uskutečnilo již druhé setkání kurzu Příprava kázání a vyučování. Účastní se ho okolo 25 bratrů a sester mladšího i středního věku. Jsou ve svých sborech zapojeni do různých služeb (mládeži, sestrám, některí vyučují na skupinkách, biblických hodinách nebo kázou při bohoslužbách). V rámci našeho kurzu doma studují zadané učebnice

a připravují si domácí úkoly, v tomto případě rozbory zadaných biblických oddílů. Na společném setkání potom probíhají přednášky i workshopy, na kterých se ve skupinách pracuje na porozumění textu a přípravě kázání.

Jsem vděčný, že mohu spolu s br. kazatelem Erikiem Polohou věnovat čas těmto bratrům a sestrám.

Vidím v nich touhu rozumět více Písmu svatému a umět ho lépe předávat dál.

Věřím, že se prohlubuje jejich láska k Bohu i k Božímu slovu a že budou hlouběji připraveni ke službě pro Boží království ve svých sborech a všude, kam je Pán povolá.

Pavel Coufal, předseda Výkonného výboru BJB v ČR

Božia odpoved' na modlitby

Výsledok parlamentných volieb na Slovensku zo dňa 29. 2. 2020

V Rozsievaci číslo 2 sme uverejnili mobilizačnú výzvu k modlitbám za volby do parlamentu na Slovensku. Bola to jedna z viacerých výziev a mnoho kresťanov sa cez rôzne kampane aj individuálne do týchto modlitieb zapojilo. Veľkou motívaciou bola aj skutočnosť, že vo voľbách kandidovali viacerí kresťania (5 z BJB) na kandidátkach rôznych strán. Asi najviac obrátených znovuzrodených kresťanov kandidovalo na kandidátkе hnutia OĽANO-NOVA-KÚ-ZMENA ZDOLA. Pán Boh záračným spôsobom vypočul modlitby. Keď sa na začiatku novembra začínala volebná kampaň a odovzdali sa kandidátky, tak malo hnutie OĽANO preferencie 5,7 % a bolo otázne, či sa vôbec do parlamentu dostane. Bol som ako kandidát Kresťanskej únie (KÚ) na tejto kandidátke OĽANO na bezpečne nezvoliteľnom 25. mieste. Ešte v januári bola reálna otázka, či nevyhrajú voľby extrémisti s fášizujúcimi tendenciemi. Veľmi reálne sa hovorilo o tom, že sa voľby skončia patom a budú sa musieť opakovať.

Perspektíva bola, že prípadná vláda opozícia by musela byť zložená z piatich až šiestich rôznorodých strán.

Až posledné dva týždne pred voľbami sa začalo črať, že by voľby nemusela piatykrát vyhrať doteraz vládna strana, ale hnutie OĽANO. Konečný výsledok 25,02 % pre toto hnutie nikto nečakal. Takmer pätnásobný vzrast za päť mesiacov a dvojnásobný za tri týždne je nevídany a nedá sa vysvetliť len ľudskou šikovnosťou pri vedení kampane.

Boží zásah je podľa mňa viditeľný aj v tom, ktoré strany sa do parlamentu nedostali. Minimálny rozdiel 0,04 %, ktorý chýbal liberálnej strane, ľažko vysvetliť náhodou. Na kandidátke OĽANO sa do parlamentu dostalo asi 25 kresťanov (traja z BJB), čo je takmer polovica 53-členného posla-

neckého klubu. Tento výsledok vnímam ako odpoveď na modlitby a prejav Božej milosti. Pán nám dal šancu

na zmenu. Otázka je, či túto ponúknutú šancu využijeme a budeme aj v parlamente a vo vláde svedectvom a svetlom. Situácia je ľažká, pokušenia veľké, problémov je mnoho a viaceré sa zdajú nerriešiteľné. Preto potrebujeme a prosíme o modlitby za kresťanov v politike ešte viac ako pred voľbami.

Ján Szöllős

Budova slovenského parlamentu na Hradnom vrchu v Bratislave – sídlo Národnej rady Slovenskej republiky

Obsah

Vzdělávání na cestě.....	2
Božia odpověď na modlitby	
Velikonoční beránek – Kristus.....	3
Prečo byť spolu v dobrém aj v zlom?.....	4
Rozhovor – Proč spolu zůstat v dobrém i zlém?.....	5
Mŕtvy ako Lazár.....	6
Skúška pevnosti / Biely kríž	
Opustil hrob.....	7
Vstal / Co je pravda	
Prvý rok v Revúcej za nami... (2)	8
Svetový deň modlitieb 2020.....	9
Vstaň, vezmi si lôžko a chod!	
Pracovní jednotka.....	10
Ježiš tě miluje - (Rádio 7)	11
Zabouchnuté dveře.....	12
Moc modlitby	
Bláto musí zaschnout	
Rozhovor (2) – Proč zůstat spolu v dobrém i zlém?.....	13
Co jsem od manželství očekával?.....	14
Co pro vás udělal Pán.....	15
Inzercia (Motivačný víkend pre manželov)	
Fenomén JAS.....	16
Kazatel R. Novák letos oslaví 90 let.....	17
Moc Ducha svatého	
Pokušiteľ pracuje intrigánsky.....	18
Tady je světlo, tak čti! / Naše volby	
Recenzia	19
Redakční oznamy a inzerce	
J. Rečníková: Láska Pána Ježiša na Golgotě.....	20

rozsievac̄ • rozsévac̄

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedajúca rady: Ján Szöllősi

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvosová, L. Podobná, E. Pribulová

Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberateľia v SR: predplatné 17,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, propredplatiteľia majú po celom celej roku zľavu 50 % na predplatnému (nie na poštovnom). Poštovné - zbyny: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.

Odberateľia v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) + poštovné, propredplatitelé mají během celého roku slevu 50 % na předplatnému (ne na poštovném). Poštovné - sbory: 102,- Kč za kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.

Odbor v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €. SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísat meno odberateľa. Var. symbol: 888, ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievac̄ – časopis Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

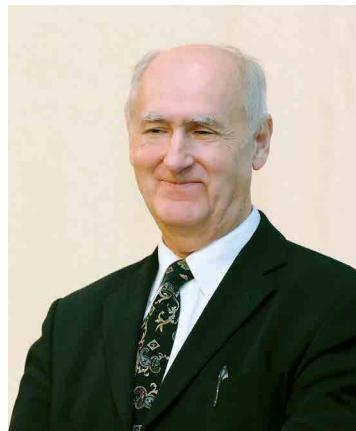
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 4/2020: 11. 3. 2020

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusejú vyjadrovať názor redakcie. Všetky články prechádzajú posouzením Redakčnej rady a ne všechny sú uverejnené.

Jan Pospisil

Velikonoční zvěst nám přináší opět velikou radost. Smíme hledět na Boží dílo lásky konané skrze Božího Syna – Pána Ježiše Krista. Kdo by se neradoval, když nám Ježiš Kristus svou smrtí na kříži a hned poté svým zmrvýchvstáním přinesl vysvobození z pout a prokletí hřichu a věčnou spásu! Z našich srdcí smí vytrysknout nová píseň vděčnosti a lásky. Může být vyjádřena například i slovy písni, kterou jsme ještě jako mládežníci s radostí zpívali: „Jsem vykoupený, to je pravda jistá, ne zlatem ni stříbrem, ach ne, vím, ale drahou krvi Ježiše Krista, blažený radostně tak svědčím.“ Nadpis tohoto úvodníku vychází ze slov apoštola Pavla z 1. listu Korintskému 5, 7. Apoštol používá známých pojmu ze Starého zákona, aby objasnil souvislosti s aktuální situací křesťanů. Z Bible víme, že řada starozákonních osob, rádu a událostí byla předobrazem věcí budoucích. Mnohé z nich ukazovaly přímo na osobu a dílo samotného Pána Ježiše Krista. Velikonoční beránek bez vady byl zabit před slavným vysvobozením Božího lidu z egyptského područí (čti 2 M 12). Jeho krvi potřené verje a nadpraží domů byly tehdy znamením záchrany. A tento velikonoční beránek byl spolu s nekvašenými chlebý předmětem **společného hodování rodin**. Smyslem této oběti beránka – jako ostatně všech obětí ve Starém zákoně – **byla obnova či náprava vztahu** k samému Hospodinu i k sobě navzájem. Důsledně čištění kvasu a hodování s přesnými chlebý vyjadřovalo upřímné **oddělení od** všeho špatného a nečistého a **oddělení pro** Hospodina. Nesmíme ovšem zapomenout na to, že od počátku byla Božímu lidu vštěpována myšlenka, že jakákoliv před Bohem přinášená oběť nevyjadřuje zá-

Velikonoční beránek – Kristus

sluhu člověka, ale právě jen vděčnost za Boží milost a lásku, za Jeho odpuštění. A právě toho se nám hojně dostalo skrze oběť Božího Beránka – Ježiše Krista na golgotském kříži. Ne, to nebyla pouhá poprava – i když to tak na první pohled vypadalo. Byla to **oběť** nesmírně

drahá, vzácná a dokonale účinná! Prorok Izaiáš přibližně 700 let před Kristem vyslovil prorocká slova o Mesiáši (Iz 55): „Ale Hospodinovou vůlí bylo zkrušit ho nemoci, aby položil svůj život za vinu.“ Za čí vinu? Za moji i za tvój!

Ano, On byl „zmučen pro naši nepravost“ (verš 6b). Jan

Křtitel, když spatřil, jak jde (Ježiš) k němu, řekl: „Hle Beránek Boží, který snímá hřich světa“ (Jan 1, 29). V epištoly Židům 7, 26–27 je nádherně o Pánu Ježiši zvěstováno: „To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali: Svatý, nevinný, neposkrvněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad nebesa, který nemusí jako dřívější velekněží přinášet oběti napřed za vlastní hřichy a pak teprve za hřichy lidu. Ježiš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama.“

Ano, tato Kristova **oběť smíření** je výrazem Boží lásky k nám (1 J 4, 10). Ta nás spojuje, neboť: „V Kristu Ježiši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev. V Něm je náš mír“ (Ef 2, 13).

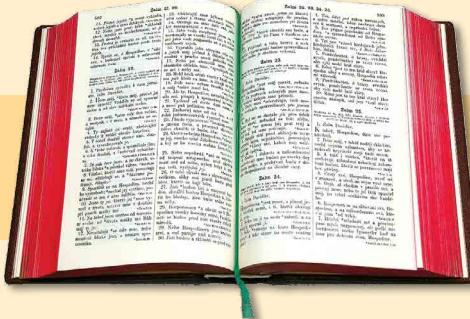
Oběť Pána Ježiše Krista je výzvou pro na-

še rodiny i sborová společenství: „Odstraňte starý kvas, abyste byli novým těstem, vždyť vám nastal čas nekvašených chlebů, **neboť byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus**“ (1 K 5, 7).

Přemýšlejme o tom, co to pro nás znamená. A oslavujme Boha svým životem za Ježiho dar lásky v díle Božího Syna.

„Proto slavme velikonoce ne se starým kvasem, s kvasem zla a špatnosti, ale nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy“ (1 K 5, 8).

„Kristova oběť smíření je výrazem Boží lásky k nám“ (1 J 4, 10)

Starozákonný text:

„Dvom je lepšie ako jednému, lebo majú dobrú odmenu za svoju námahu. Ak padnú, jeden druhého zodvihne. Beda však samotnému, keď padne, a niet druhého, kto by ho zodvihol“ (Kaz 4, 9 – 10).

Starozákonní text:

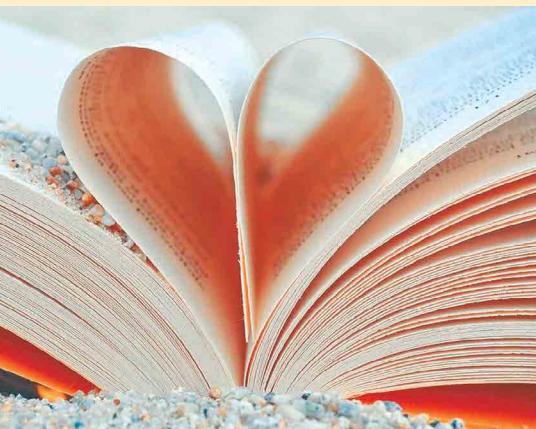
„Lépe dvěma než jednomu, mají dobrou mzdu ze svého pachtění. Upadne-li jeden, druhý jej zvedne. Běda samotnému, který upadne. Pak nemá nikoho, kdo by jej zvedl“ (Kaz 4, 9–10).

Novozákonný text:

„Muži, milujte svoje ženy tak, ako aj Kristus miloval Cirkev a vydal za ňu sa-mého seba“ (Ef 5, 25).

Novozákonní text:

„Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni oběto-val“ (Ef 5, 25).

Rodina podle Božího srdce

Prečo byť spolu v dobrom aj v zlom?

Budujeme manželstvá z vlastnej sily, a keď sa nám to nedarí, pláčeme a hľadáme únik. Snívame o romantickej láske z filmov, a tou skutočou, ktorú máme, pohŕdame. Uverili sme, že pocit zaľúbenia je dôležitejší ako skutočná láska, a neváhame ju obetovať pre nový flirt. Chceme mať neustály pocit zaľúbenia, cítiť prvotné vzrušenie a myslíme si, že je niečo zle, keď to tak nie je. Hneváme sa, keď naše potreby nie sú naplnené, a zabúdame, že vzťah je hlavne o tom, aby som tu bol pre toho druhého. Pozeráme

filmy a čítame knihy, ktoré formujú naše predstavy o manželstve, a potom sa čudujeme, že to naše nám nestaci. Uverili sme tomu, čo hovorí svet o manželstve, a ak aj podľa toho nekonáme, vo vnútri pochybujeme. Tlak sveta na manželstvo je taký silný, že to už dávno nezvládame. Naše manželstvá by mali žiaríť ako hviezdy, často sú to však rumoviská prehry a utrpenia. Premýšľame, kedy je už naše utrpenie do-statočné a budeme môcť zo vzťahu odísť za tým novým alebo za slobodou, ktorá sa nám nuka. Zabudli sme, že máme milovať a obetovať sa tak, ako si nám to ukázal Ty. Už dávno nie si príkladom nášmu manželstvu a my sa čudujeme, prečo sa láska stratila, prečo bojujeme a zas a znova prehrávame s pocitom marnosti a prázdnoty. Nie sme ochotní čeliť samým sebe, svojej minulosti a realite rodín, z ktorých pochádzame, a potom sa čudujeme, že opakujeme tie isté chyby a žijeme tie isté zúfalé manželstvá ako naši rodičia. Namiesto postavenia sa sebe samému zoči-voči, dôvere, že ma tým Boh predevsie, si zúfame a myslíme, že chyba je v tom druhom, a obviňujeme ho z toho. Vlastne chyba je v tom druhom takmer vždy, nevidíme si ďalej od nosa a svoje chyby odmietame vidieť.

Horšie zlo je vždy na strane toho druhého, nikdy nie na našej. Nevážime si ho a správame sa neúctivo a potom pláčeme, že láska od nás odišla. Vo vnútri veríme tomu, že by sme si zaslúžili niekoho lepšieho, hoci sme si toho manžela/manželku vybrali sami.

Kde hľadám silu pre svoje manželstvo? Čo formuje moje predstavy a názory o ňom? Sú moje predstavy realistické, alebo snívam o nereálnom? Čo pre mňa znamená viac – názory mojich neveriacich kamarátov, alebo ten Boží pohľad? Čo robím, keď nastanú problémy? Modlím sa a hľadám riešenie, alebo hľadám únik? Je pre mňa rozvod možnosť? Vysporiadal som sa so sebou samým, alebo začažujem manželstvo svojou minulosťou? Poznám naše odlišnosti a naučil som sa s nimi žiť? Dokážem rešpektovať svojho manžela/manželku? Dokážem prijať jeho nedokonalosti? Dokážem žiť s jeho odlišnými názormi a postojmi? Dokážem mu odpúštať a byť milostivá/y k jeho drobným chybám, ktoré ma hnevajú? Manipulujem svojho manžela/manželku? Správam sa k nemu úctivo? Vyčítam mu odpustenú minulosť? Pestujem si v sebe voči nemu horkosť? Ukladám si do srdca zranenia, ktoré mi spôsobil? Pochybujem, či máme byť manželmi? Ľutujem, že je mojím manželom/manželkou? Verím, že pre Boha nie je nič nemožné? Som ochotný/á vyhľadať pomoc, ak to naše manželstvo potrebuje?

Proč spolu zůstat v dobrém i zlém?

Tato provokující otázka rezonuje uprostřed života mnohých dnešních lidí. Existují případy, že v dobré části manželského soužití je všechno v pořádku, avšak vyskytne-li se zlé období, těžkosti, trápení, nemoci – jeden z manželů odchází a zanechává ostatní členy rodiny na všechno samotné. V tu chvíli si ten odcházející myslí, že svým odchodem zvítězil nad situací, ale čas a působení Pána Ježíše (pokud se k Němu ostatní obrátí) ve zbytku rodiny ukáže, že tomu tak není.

Věřící rodiny dříve držely spolu, ve zlých časech se neodcházelo, naopak pomáhal jeden druhému, jak jen mohl (škoda, že dnes se situace v těchto věcech tak mění).

Odpověď na naši otázku můžeme najít v mnohých rodinách oddaných Kristu. Dnes jsme se rozhodli oslovit sestru Libuši Procházkovou a popovídат si s ní o radostech i těžkostech jejího manželství s bratrem kazatelem Bohuslavem Procházkou.

Životopis bratra kazatele, učitele, spisovatele a překladatele Bohuslava Procházky zní jako něco neuvěřitelného. Ptáme se: Je možné tohle všechno vydržet a stihnout v tak krátkém čase, který byl bratrovi dán?

Libuško, jistě jste s manželem prožívali hodně krásných chvil, ale přišel také smutek, lítost, žal a velká bolest. Jakým způsobem ses s tím vším vyrovnávala?

Samozřejmě, žádné budování vztahu, zvlášť když se objeví ne-předvídané situace, není snadné. Byl to zápas, často vztek, bezmoc, zvláště na počátku manželství. Ale ta biblická definice lásky z Korintským 13 a síla modlitby přinášely úlevu a zkrocení emocí a pak ujištění: Ať se děje cokoliv, láska vydrží. Díky Bohu, Korintským 13 byla prostě zaryta pod kůží!

Patřila k tomu i skutečnost, že po dvou letech vašeho manželství tvůj manžel Bohuslav vážně onemocněl, to bylo zlé. Jak jsi to prožívala?

Na počátku jsem si asi neuvědomovala vážnost situace, že to má být osten na celý nás společný život a že nastanou i těžší, kolikrát skoro fatální situace. (Žebrala jsem: Bože, prosím, neber mi ho, děti jsou ještě malé. Cíím víc lásky bylo mezi námi, tím větší byl strach o něj. Ale mládí a zakotvení v Kristu, který dává sílu – prostě to člověk bere, jak to přichází. Ani jsme netušili, jak nás to vše formovalo, odvedlo od civilní práce a Pán si nás připravoval pro své plány. Daroval nám tříctet jedna společných let.

Byly ti tehdy lidé ku pomoci?

Moc lidí asi netušilo, čím procházíme, jen nejbližší rodina. Přese všecko jsme byli pozitivně naladěni. Jen jsme upravili náš život podle našich – Slávkových – fyzických sil. Ale přeci jen jsme chtěli držet krok se svými vrstevníky a bylo důležité nedostat se kvůli nemoci do izolace. Měli jsme ve sboru citlivé přátele, kteří na výletech nesli naše děti na ramenou a v době Slávkových hospitalizací mě i jeho navštěvovali. Materiálně nám pomáhali mnozí věřící přátelé i na Slovensku i v zahraničí. Například s přídělem šetrnějších léků a podobně. Naše životní priority byly postavené jinak, než bylo obvyklé. Vážili jsme si společných chvil, klidného spánku bez astmatických záchravů a úzkosti a strachu o život. Tyhle stresy Slávek vyvažoval a retušoval laskavostí a pohodou.

Jakým protivenstvím jsi ještě navíc musela projít?

Posměšky, ale i obdiv byly útoky na mé ego. Zpochybnování, že to přece a proč Pán Bůh dopouští, od lidí v práci či sousedů,

ale i věřících, často v dobré víře pomoci, i zraňovalo a myslím, že v tom se už doba posunula, díky literatuře, která je nyní dostupná, jako je např. kniha *Když Bůh mlčí* (Pete Greig). Jinak jsem pochopila, že musím celou svou osobnost podřídit své polovině. Když Slávek nemohl jít rychle, musela jsem zkrotit svůj temperament a jít taky pomalu, někdy jsem se cítila jako v kleci, ale v té chvíli jsem ucítila jeho ruku ve své dlani a vše bylo snazší. Bylo to moje malé krocení, ale zato jsme se naučili celoživotně držet za ruku.

Jako manželka kazatele jsi nesla všechny povinnosti a zátěž kazatelovy ženy. Jak jsi mohla ještě navíc zvládnout rodinu, děti, připravovat je do školy a ještě být připravená na návštěvy potřebných ze sboru?

Pravda je, že jsem si kazatele nebrala. Slávek byl průmyslovák-elekrotechnik s úžasným talentem a citem pro práci se slovem a darem učit se jazyky. Toto obdarování využil ve své službě, i jako učitel. I skrz tu nemoc nás Pán Bůh dovezl do služby, Slávek si doplnil potřebné vzdělání a já jsem to brala jako dar a náplň v souladu s Boží vůlí pro náš život. Děti jsem asi o čas, který jsem věnovala druhým, ošidila. Ale věřím, že Pán Bůh vše doplnil. Mým krédem v té době, a vlastně pořád, je, že cokoli byste čili, čírte jako Pánu a ne lidem, a to je hodně ulehčující. Nejsou hrdinkou, často jsem selhávala ve svých projevech a nervozitě a musela jsem se v rodině omlouvat, ale nikdy nezapadlo slunce nad nějakou roztržkou. A toto pravidlo je výhodou biblické výchovy.

Nemoc manžela provázela vlastně po celý jeho život a nakonec si ho Pán života a smrti povolal hodně brzy. Jistě to pro tebe byla velká rána.

Musím znova opakovat, že je úžasná výhoda, že ani na život, ani na radost, ani na starosti, ani na vzájemné vztahy nemusíme být sami. Manželství je závazek, slab před Hospodinem i lidmi a sobě navzájem, tak není co řešit....

Překonala jsi ve svém životě neskutečné množství toho zlého, ale zažila jsi i dobré věci. Co bys vzkázala dnešním manželům, kteří procházejí těžkým soužením? Proč mají zůstat spolu v dobrém i ve zlém?

Žena je ta, kdo udržuje oheň v krbu, a proto musí být kreativní a flexibilní v každé situaci. A když je partner promodený a v souladu s Boží vůlí a pomocí, jde to! Těžkosti jsou propletené s radostí a štěstím. A četla jsem, že štěstí trvá jen chvíli, kdyby trvalo pořád, zabilo by nás, tak silná je to emoce.

Chtěla bys říci něco, na co jsem se nezeptala?

Už je to 22 let, co je Slávek na věčnosti a ty vzpomínky časem ještě zkrásnely, jak krásné západy slunce, a hezky hřejí. Také je žíví pár básní, které mi napsal, a jsou tu se mnou:

Řeklas to jediné slůvko/a poznal jsem/co všechno říká/svým odstínem/barvou/a vůní/Řeklas to jediné slůvko/Toužil jsem dlouho/po té plnosti/světla/a lákavé touhy/Řeklas to jediné slůvko/a rázem vím/že jsme šťastní/spolu/láskou/a vírou/Řeklas to jediné slůvko/a bez přestání se modlím/aby s nezačala/to své/ANO/nenávidět.

Rozhovor se sestrou Libuškou Procházkovou vedla Marie Horáčková

Mŕtvy ako Lazár

Tma a ticho. Doslova, mŕtve ticho. Už nič necítim. Iné mi neostáva, len tu ležat. O chvíľočku sa úplne stratím, zmiznem. Budú o mne hovoriť moje sestry. Chvíľu, možno, potom na mňa ľudia iste zabudnú. Povedia si, Lazár – kto? Lazár. Ten, čo ochorel... a zomrel. Neviem pohnúť ani rukou, ani hlavou. Ako ma tu vložili, tak tu ležím. Nehybne. Už štvrtý deň tu ležím a chladnem. V tme. Na kameni. Dych zo mňa vyšiel, znaky života ma opustili. Doslova mŕtvola, zbytočná, nehybná... Dúfal som, že ma Ježiš príde pozrieť aspoň raz, skôr než ma tá choroba premôže. Bol mojím kamarátom. Rád k nám chodil na návštavy. Mária a Marta sa vždy tešili. A ja s nimi. Povedal som im, aby mu dali o mne vedieť. Že umieram. Možno by tie veci inak skončili. Možno. Ale nič. Teraz už nič. Počul som o slepcovi, ktorému dal zrak. Nemohol pŕst a pomôcť aj mne? Rád by som sa znova s ním stretol. Ale neviem to urobiť. Teraz je neskoro. Som tu zavalený kameňom. Kričať nemôžem. Postaviť sa nemôžem. Plánovať niečo je zbytočné. Cítim sa opustený. Spomínam si, aké bolo pekné žiť. Mat' radosť. Pozerať sa na stromy. Večerat so sestrami a rozprávať sa. Pocit chôdze pod horúcim slnkom. Ovlaženie tváre čistou vodou. Farby, vône, teplo, smiech... A teraz nič.

Keby som niečo chcel, keby som mal aj hočiakú túžbu, neviem pre to urobiť absolútne nič. Som paralyzovaný, ohraničený a znemožnený. Pre mňa už nie je žiadna nádej, len sa pomaly strácať do ničoty. Bez kamarátov, bez ciela, bez citov, bez budúcnosti. Je to utrpenie, ktoré neviem ovplyvniť. Monotonnosť, bezfarebnosť a stuchnutosť tohto hrobu sú strážou, pred ktorou niet pre mňa úniku.

Neviem ako. Nemám na to. Nedá sa. Je to hrozné a neviem sa toho ani poriadne báť, lebo moje srdce už dávno nebije. Akoby mi to bolo skoro až jedno... niet už pre mňa...

Čo to je? Šuchot kamienkov! Do nekonečného ticha sa prebija zvuk padajúcich kamienkov! Kameň, ktorý stráži moju hrobku, sa odvaluje. Počujem volať hlas: „Lazár! Pod' von!“ a ja ho počujem! Ja ho poznám!

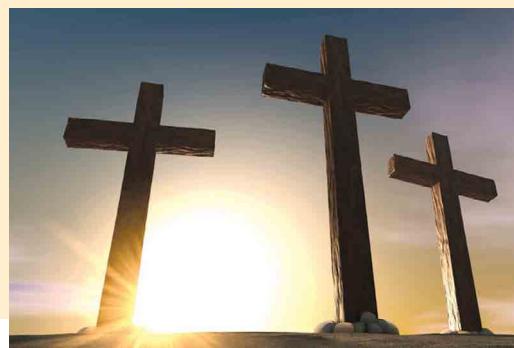
Svetlo sa prebija cez otvor hrobky, je silné, až takmer bolí! Čo to má znamenať? Počujem svoje meno a zrazu sa mi vlieva krv do tela. Lúče svetla bojujú o miesto v mojom útulku, jeden sa prikradne aj mne na pokožku. Teplo! Cítim teplo! Svetlo je neodbytné a ja otváram oči. Rozprestieram prsty a vytahujem kosti. Každý sval, akoby novano utkaný. Skúšam najprv jednu nohu, potom druhú. Zrazu stojím. Vdýchнем prvý dúšok, ach... Ja znova žijem.

Ten hlas, čo ma volal – to bol Ježiš! On pri-

šiel. Prišiel za mnou, počul som Jeho hlas. To je sila, ved' som ležal mŕtvy a počul som ho. Überám sa rýchlo von. Tam sú moje sestry a ďalší známi. A medzi nimi stojí Ježiš. Pozerá sa rovno na mňa, jeho oči plné lásky. Naše pohľady sa stretnú. Ten jeho mi hovorí: teraz tomu rozumieš? To ja som ti dal ten život. Lebo mám moc dať život aj tam, kde život už nie je... Už to chápem. Obzerám sa navôkol. Chcem pribehnúť k davu a vysvetliť im, čo to je znova žiť!

Miriam Rut Valentiny

Biely kríž

Vysoko na veži
hrdo sa týci
kresťanský kríž,
kovový, biely.

Lenže
pre moju dušu je drahý
ten drevený, skravený
z potupnej Golgoty,
kde si Ty dotrepel
na vrchu vrchou,

lebo ma Tvojou krvou
dočista zbieli,
a ja som obmytý celý.

Viem, už viem,
Tvoja milosť je to len,
že si ma naveky nezavrhol.

Vrúcne Ti ďakujem,
golgotský Trpiteľ,
môj Ježiš,
za spásny, bolestný kríž.

Lubomír Počai

Skúška pevnosti

Nás život na tejto zemi je okrem iného aj skúškou. Ak sa niekto rozhodol kráčať so mnou životom, je to pre mňa veľká čest, výsada a prejav dôvery, ktorú nesmiem sklamáť. Je ľahké byť spolu, keď je dobre, ale práve tie tažšie a horšie chvíle sú skúškou pevnosti a pravosti našich vzťahov. Keď prichádzajú problémy a zlé obdobia, **ukáže sa to, čo v dobrých časoch nemôžeme vidieť** – aké sú naše skutočné vzťahy. Isté príslovie hovorí, že v núdzi poznáš priateľa. **Ak ty v tăžkostiach opúštaš**, môžeš počítať s tým, že skôr či neskôr **aj teba opusťia**. Zlé chvíle sú príležitosťou dokázať niekomu lásku a získať si jeho srdce. Spoločenstvo v utrpení patrí k najvyšším formám lásky. V súčasnosti mnohí ľudia už ničomu neveria a sú bez nádeje. Ak však uvidia dobré vzťahy, **je to pre nich svedectvo**. Naša cesta do zhromaždenia a späť viedie okolo krčmy. Nedávno sa k nám prihovoril mladý muž pod vplyvom alkoholu. (Vtedy ľudia hovoria, čo si naozaj myslia.) Kládol nám mnoho otázok a najväčší údiv u neho vyvolalo, keď sa dozvedel, že naše manželstvo trvá už štyridsiaty druhý rok. I keď sú ešte aj 50- a viacročné manželstvá, zdá sa, že to už, žiaľ, začína byť vzácnosťou. Aby naše vzťahy boli pevné, je potrebné posilňovať ich ešte tretím vzťahom, a to vzťahom lásky, poslušnosti a vernosti k Bohu, prostredníctvom Pána Ježiša Krista. V Knihe Kazateľ 4, 12 je takéto manželstvo prirovnané k sile motúza upleteného vo troje, ktorý sa tak rýchlo nepretrhne. Skúšky, tăžkosti a zlé okolnosti **odhalujú aj naše nedostatky**, hriechy a zlé vlastnosti, ktorých by sme sa mali zbavovať. My sa môžeme rozhodnúť, či ich chceme zakrývať, alebo sa ich budeme postupne zbavovať a s Božou pomocou pracovať na zmene svojho charakteru k lepšiemu. Jednou z vlastností, ktorá v súčasnosti nie je populárna, ale ktorú raz Boh ocení, je vernosť. Pán Ježiš sám nám ukázal príklad, keď **nás On sám neopustil ani v tom najhoršom utrpení na Golgote, ale vytrval verne až do konca**. Istá pieseň to vyjadruje ešte hlbšie: „Klince nedržali na kríži Ťa, viem, ani ľudská zloba, môj Ťa držal hriech. Klince nedržali na kríži Ťa, viem, iba z veľkej lásky ku mne si tam šiel.“ Táto veľká Božia láska je aj pre nás nádejou a zdrojom posily, ktorý nám umožňuje, aby sme mohli v našich vzájomných vzťahoch vytrvať aj v tých zlých chvíľach života.

Opustil hrob

Veľa ľudí, i kresťanov, by chcelo vidieť Pána Ježiša Krista svojím telesným zrakom. Alebo aspoň chceli by počuť jeho slová. Často si myslíme, ako by bolo dobré, keby prišiel k posteli našich chorých. Dobre by nám padlo, keby nás navštívil a potešíl v našich starostiah a ustrašenosťi. Vďačne by sme prijali usmernenie na križovatkách nášho života. Tak, ako to ukázal Samaritánke pri Jákobovej studni. Ale neviem, aký by sme mali pocit, keby sa k nám tak nebadane pripojil ako k učeníkom rozprávajúcim sa na emauzskej ceste. Alebo keby nás tak nečakane osloivil ako Máriu pri hrobe. Nespýtali by sme sa na jeho meno ako Saul idúci do Damasku? Musel by sa azda aj nám predstavovať, lebo naša predstava o ňom je niekedy priveľmi ľudsky skreslená. Dobre je, že ho telesne nevidíme. Kým ho učeníci videli telesným zrakom, chceli postaviť stany, aby boli stále spolu. Dobre im bolo! Ale keď ho stratili v dohľadu, naplnili sa im srdcia strachom. Raz večer na rozbúrenom jazere sa im zdalo, že vidia obludu, a to s ním boli len pred niekoľkými hodinami! Tak by to vyzeralo aj v našom živote.

Nevidíme ho, a predsa žije! Veríme Jeho zasluženiu, že nás nenechá a neopustí. Veľmi rád prebýva medzi svojimi, ak sa schádzajú v jeho mene. Opustil hrob, lebo tam nemal čo robiť. Chce byť medzi živými. Duchovne živými.

Prosme preto Otca, aby svojím Slovom a Duchom očistil naše srdcia i našu vieri a utvrdil nás vo veľkonočnej viere vo vzkrieseného a pre nás žijúceho Pána. Sám Pán hovorí o sebe: „Ja som živý.“ Tak sa teda správajme, aby sme ho od seba neopudili.

Toto veľkonočné víťazstvo nás ubezpečuje o nezaslúženej Božej milosti. Ubezpečuje nás o odpustení našich hriechov, ale aj o podávanej ruke, ktorá nás prevedie do trvalej Božej slávy.

Je zárukou, že i my budeme žiť. Lebo ako všetci ľudia zomierajú v Adamovi, tak budú v Kristu oživení. Vstanúz mŕtvych.

Ved sám Pán hovorí Marte: „Ja som vzkriesenie i život; ten, kto verí vo mňa, aj keby zomrel, žiť bude.“

Vstal! To je posolstvo pokoja a radosti pre všetkých zarmútených. Pre zlomené duše. Pre všetkých v zármutku, ktorí ich vedie k poká-

niu. Pre tých, čo sú hotoví ísť na poslednú cestu cez údolie tône smrti. Žije! To slovo má úžasnú moc, viac ako len čarovenú! Vojdite do továrne. Nevidíte, čo pohybuje strojmi. Je to obrovská skrytá sila v atómových reaktoroch elektrárne. Stačí, aby všetky stroje boli v činnosti. Kde je tajomstvo duchovnej sily života? V živom Kristovi. Pavel pripomína Galatánom: „Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.“

On je živý nielen v predstavách, ale zasahuje osobne v našom živote. V ňom sme živí, hýbeme sa, trváme.

Vzkriesenie Krista je moc, ktorú Boh cielavedome dokázal vo svete. Prichádza od Boha na Jeho slávu a česť. Hľadá človeka, aby ho pozdvihla. Je to teda živá, výkonná moc. Nie taká ako vietor, o ktorom nevieme, odkiaľ ide a kam smeruje. Táto všetko ničí a nevieme ju zužitkovat. Vo vzkriesenom Kristovi sa začína nás život. Je to životodarná moc.

Dobre je, že v Noho môžeme veriť, aj keď ho nevidíme. Kolík videli divy a záhraky, ktoré konal Pán Ježiš, a predsa v neho neuverili.

Blahoslavení, ktorí nevideli a uverili! Toto je napísané nato, aby sme verili, že Pán Ježiš Kristus je Syn Boží, nás živý Boh a Pán!

Kristus vstal! Istotne vstal? Hallelujah!

-eš-

Vstal

Jediné slovo a prece má tak dalekosáhlý význam. Suma evangelia. Suma všeho, co Bůh dal ve svém Slovu lidstvu. Slovo jako povzbuzující injekce, když v našem životě už všechno selhává. Stačí toto jediné slovo a my se vzpamatujeme ako učedníci na cestě do Emauz. Uvědoměním si této skutečnosti, se nám vrací síla života právě tak, jako když teplé jarní paprsky probouzejí spící přírodu. Bez této jistoty by byl náš život bez naděje věčného života. Není to žádná pověst, která by vznikla z toho, že dvě ženy našly prázdný hrob. Nevznikali ani z obrazotvornosti Marie v zahradě Josefa z Arimatie. Pán skutečně vstal! „Peklo, kde je tvoje vítězství?“ Vstal! To bylo svědecství andělů v Pánově hrobě. Nejen Marii, ale i učedníkům, shromážděným za zavřenými dveřmi. I těm, s nimiž snídal na břehu jezera. Dosvědčil to i nevěřící Tomáš. Tuto velkou skutečnost však předcházelo ukřižování a hrob. Neprátele se chtěli Pána Ježiše zbavit. Násilným a krutým způsobem ho usmrtili. Mysleli, že se ho navždy zbabíli.

Ve své duchovní zaslepenosti Ho však nepoznali. Nepřišli na to, že Mu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi. Zemřel jako neposkvrněný Boží Beránek za hřichy celého lidstva. Bůh se v Něm oslavil právě ve vzkříšení.

„Ty panuješ nad vším, ve Tvé ruce je síla a moc a ve Tvé moci je zvelebit a upevnit všechno. Proto Tě teď velebíme, Bože nás, a chválíme Tvoje slavné jméno“
(1 Paralipomenon 29, 12 – 13).

„Ve vašich srdcích ať vládne Kristův pokoj – právě k němu jste byli povoláni v jednom těle. Budte vděční“
(Kol 3, 5).

Co je pravda

Díky smíření oběti Pána Ježiše na kríži mi byly odpuštěny hřichy, svým zmrvýchvstáním mi daroval věčný život, smířil mne s Bohem Otcem.

Po svém obrácení ke Kristu jsem o tom začala přemýšlet a přemýšlím dosud.

Je pro mě nepochopitelná ta veliká Boží milost a láska, že jsem opravdu mohla udělat „tlustou čáru“ za svým předchozím životem a opravdu mi to všechno Bůh odpustil, že s tím mohu najisto počítat.

Jeho vzácná a druhá milost je nenahraditelná. On sám mi dává do srdce pokoj, který ve světě nikde není. Modlím se, aby vládl v mé srdci v každé situaci mého života, aby na mně moji přátelé a známí viděli, že patřím Pánu Ježiši. Jenom tak jim Jej mohu zvěstovat.

Marie Horáčková

Zdroj: Rozsévač, ročník 47, číslo 3.

Prvý rok v Revúcej za nami...

Roman a Tamara Mellenovci

Rozhodli sme sa prijať Božie povolenie, opustiť komfortnú zónu a ísť slúžiť ľuďom do Revúcej. Vtipné na tom je, že keď sme sem prichádzali po druhýkrát v našich životoch, nieslo sa to v duchu stáhovania. Nás prvý rok v Revúcej bol pre nás zároveň aj prvým rokom v našom manželstve. Za toto obdobie sme si prešli mnohými situáciami. Od príjemných, pekných a šťastných až po smutné a bolestivé. Naštätie pre nás, cez všetky sme kráčali spolu s Pánom. Určite sa nás najviac dotklo odlúčenie od rodiny, domovského zboru, priateľov a známych. Otvorili sa nám však možnosti nadviazať nové priateľstvá a vzťahy nielen s bratmi a sestrami z tohto tímu, ale aj s miestnymi ľuďmi, s ktorými budujeme vzťahy a trávime spoločný čas. Medzi najkrajšie udalosti patria mládežnícke tábory Megakemper, zimné tábory Minikemper, vianočná evanjelizácia, vianočné trhy a Cupping, ktoré Kostol na hrane organizuje. Manželka sa zamestnala v miestnom združení Ymca Revúca v Jelšave, kde pôsobí ako koordinátorka a venuje sa dobrovoľníkom. Vo voľnom čase chodí na divadelné skúšky, keďže sa stala členkou ochotníckeho divadla. Snažíme sa pochopiť mentalitu a postoje ľudí v Revúcej a byť voči nim empatickí. Koniec koncov mesto tvoria ľudia a nie budovy v ňom. Ľudí tu trápi finančná neistota a nedostatok práce. A toto trápenie sme si zažili aj my. V tejto lokalite je to s pracovnými príležitostami veľmi biedne. Ak sa aj nejaká vyskytne, je veľmi slabo finančne ohodnotená, a tak je človek nútene vycestovať preč za lepšími možnosťami. V Revúcej si naozaj nie je z čoho vyberať a človek musí robiť aj prácu, na ktorú vôbec nie je kvalifikovaný. Za uplynulý rok som vystriedal tri zamestnania. Z toho som si takmer dva mesiace nedokázal nájsť žiadnu, až donedávna. Bolo to veľmi tažké obdobie, z ktorého nás však Pán vyviedol a otvoril mi dvere do lokálnej reštaurácie Saruma, kde pracujem ako kuchár. Je úžasné, ako sa neustále o nás stará a posúva nás ďalej. Teraz sa mám ako ryba vo vode. Ľudia sa nás častokrát pýtajú, či sme odtiaľto, a keď im odvetíme, odkiaľ to vlast-

ne pochádzame, tak sa nás nechápavo pytajú: „Je toľko krásnych miest na svete, prečo práve Revúca?“ A vtedy im my odpovedáme takto: „Lebo Boh miluje Revúcu.“ Asi by som toto krásne mesto v zajati kopcov za posledné roky vykreslil nasledovne: „Revúca je ostrov nelietavých vtákov.“ Prečo nelietavých? Pretože im nikto neprehradil fakt, že to dokážu. Tešíme sa z našej služby, aj keď nie všetko je ružové, ale veríme, že je dôvod, prečo sme tu, a že nás Boh používa, aj keď my to možno vždy nevidíme.

Marek a Lydka Nehybovci

Predtým, než sme sa s Lydkou zobraťi, sme si urobili spolu párske testy, ktoré sa robia, keď sa chcete zobrať a zistiť, čo máte s partnerom spoločné. Na naše prekvapenie sme zistili, že jediná vec, ktorú máme spoločnú, je naša viera. Po siedmich rokoch manželstva môžem povedať, že to je najdôležitejšia vec vo vzťahu. Obaja chceme vedieť, aká je Božia vôľa pre naše životy. Preto sa ho pytame na Jeho vôľu v situáciach, ktoré sú viac alebo menej dôležité. Naše modlitby nás viedli do Anglicka, kde nás naučil veľmi dôležité lekcie. Obaja sme cítili, že toto dobrodružstvo bude pokračovať. Takže sme sa ďalej modlili a pýtali sa Boha, čo máme urobiť ďalej, kde a kedy by sme mali ísť. Prešiel rok bez Bozej odpovede na naše modlitby. Až nakoniec sme dostali správu, ktorá sa začínala takto: „Nemodlili ste sa nedávno k Bohu, aby viedol vaše životy?“ Aby sme boli úprimní, neočakávali sme až takú priamu odpoveď. Richard, Lydkin spoľužiak, sa na nás obrátil s touto otázkou, hoci s Lydkou neboli v kontakte niekoľko

šení z dobrodružstva, ktoré Boh pripravil. Lydka predtým žila v Revúcej, zatiaľ čo ja nie. Krátko predtým, ako sme sa prestahovali z Anglicka na Slovensko, sa nám narodilo naše prvé dieťa. Bol to zázrak, ako sa Boh o nás postaral. „Keďťa Boh zavolá, On sa postará,“ sme počuli dosť často pred tým, ako sme sa prestahovali, a teraz vieme povedať, že to je pravda. Boh nás predišiel. Bol tam, keď sme potrebovali niekoho v poslednom momente, aby sme naložili škatule do auta, poslal nám cudzieho človeka, ktorý bol schopný pomôcť nám s tým, i keď nás nikdy predtým nevidel. Bol tam, keď som potreboval prácu, zariadiť to. Iba krátka priponienka: Revúca je tretie mesto na Slovensku s najvyššou nezamestnanosťou. Nemusel som si svoju prácu hľadať. Jedno ráno, asi dva týždne po tom, ako sme sa pristáhivali, mi zazvonil telefón a ponúkl mi prácu. Boh je dobrý celý čas a celý čas je Boh dobrý.

Počítame naše požehnania a čakáme ďalšie. Bolo toho veľa, čo dokazovalo, že Boh nás chce mať v Revúcej. Za chvíľu to bude rok, odkedy sme sem prišli. Máme veľa otázok, čo presne od nás chce. Zatiaľ sme zistili, že Boh chce, aby sme tu boli pre ľudí v tíme a starali sa o nich.

Diana Ivanová

Keď som si prvýkrát uvedomila, že ma Pán volá do Revúcej, nedokázala som si to predstaviť. Najprv som to odmietala, no postupom času a spolu s príchodom všetkých našich členov sa začala budovať lákavá, žijúca, pulzujúca komunita, ktorej človek jed-

rokov. Obaja sme vedeli, že TOTO je to, za čo sme sa modlili. Richard nám predostrel svoju „churchplantovú“ predstavu, ktorú mu dal Boh do srdca. Pozval nás, aby sme sa do tejto služby pridali. Zobrali sme si niejaký čas na rozhodnutie, aj keď sme hneď vedeli, že pôjdeme, pretože ak chceš kráčať s Ježišom, je tu len jedna správna odpoved. Prestahovali sme sa do Revúcej a sme nad-

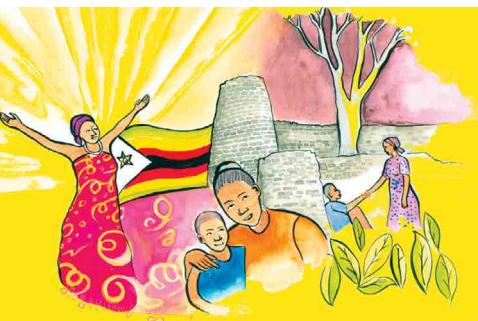
noducho chce byť súčasťou. Začala sa budovať nová, Božia rodina. Veľmi sa mi to páčilo, páčilo sa mi, ako nádherne si Pán použil životy, schopnosti, obdarovania nás všetkých a ako som v nás všetkých videla zápal pre Božie kráľovstvo. Pocitujem to až dodnes. Za ten rok sa však udialo mnoho vecí, dobrých aj zlých, aj takých, o ktorých som si myslela, že sú dobré a zlé, a Pán si ich nakoniec použil a prekvapil ma. Nie je všetko len čierno-biele. Vychádzat s ľuďmi a udržovať vzťahy je niekedy náročné, a inak tomu nebolo ani v našom kontexte. Prišli nezhody, hádky, nedorozumenia, rôzne zlé myšlienky. Vidím však na všetkých z nás, že posledné, čo chceme, je nechať sa ovládať svojím ľudským ja. Mnohí mi viackrát počas

tohto roka ukázali a dosvedčili, že jediný, na koho sa túzia podobať, je Kristus. Je nádherné žiť v komunite, ktorá si dokáže odpúšťať a prijímať všetkých členov takých, akých ich stvorił Pán. Čo sa týka medziľudských vzťahov, Pán nám toho ukázal veľmi veľa nielen na druhých, ale aj na nás samotných. Za rok, čo som v Revúcej, ma Pán Boh naučil, že až keď si myslíme, že sme na pokraji so silami a nemáme inú možnosť, než sa vzdať, On si použije našu slabosť a začne v nás konáť zmeny, o ktorých by sa nám nikdy ani nesnívalo.

Pripavila Ráchel Orvošová

Svetový deň modlitieb 2020

6. marca sa celý kresťanský svet modlil za Zimbabwe, krajinu ľažko skúšanú dlhodobou ekonomickej krízou, násilím, chudobou a v posledných rokoch najmä suchom a s ním súvisiacim hladomorom.

Program Svetového dňa modlitieb (SDM) pripravili ženy zo Zimbabwe na tému:
„Vstaň, vezmi si lôžko a chod!“ (J 5, 2 – 9)

Vo svojom uvažovaní vychádzajú z Ježišovo stretnutia s človekom, ktorý napriek tomu, že sa chcel uzdraviť, neurobil pre to takmer nič.

Naše sestry v Zimbabwe vnímajú stretnutie s Ježišom ako výzvu k činu a k zmene.

Ježiš nás môže posilniť a zmocniť, aby sme boli uzdravení fyzicky, mentálne i duchovne, a tak dosiahli zmierenie s Bohom, sami so sebou a s ostatnými v našej komunitе. Len vtedy môžeme skutočne milovať, a keď sku-

Vstaň, vezmi si lôžko a chod!

V Jánovom evanjeliu je zaznamenaný príbeh o tom, že pri jazere Betezda ležal človek, ktorý bol chorý 38 rokov. Raz za čas sa voda v jazere pohla a kto doň vtedy vstúpil prvý, uzdravil sa.

Keď ide Ježiš okolo, chorého muža si všimne a opýta sa ho, či chce byť zdravý. Je to čudná otázka. Niekoľko by v nej mohol vnímať nepochopenie alebo priamo výsmech. V odpovedi chorého čítame len beznádej: „Pane, nemám človeka, ktorý by ma priniesol k jazeru, keď sa voda pohnie. Kým prídem tam, vstúpi iný predo mnou.“ V týchto slovách vyjadruje celú tragiku svojho života. Samozrejme, že by bol rád zdravý! Ale to nejde. Iní sú vždy rýchlejší a on nemá nikoho, kto by mu pomohol. Ďalší príbeh je opísaný len stručne: Ježiš mu prikáže, aby vstal a išiel – a on to urobí. Stavia sa na vlastné nohy. Oplatilo sa mu čakať a veriť. Dočkal sa.

Takýto náhly zvrat, takýto happy end nám je cudzí. Keby to bolo také jednoduché. Keby chorému človeku stačila dôvera. Keby stačilo dokázať vieri a človek by bol uzdravený, bolo by to skvelé! Ale naša skúsenosť je iná. Aj ľudia s obrovskou dôverou a vôleou žiť umierajú. Aj ľudia, ktorí sa za svoje uzdravenie modlia, alebo sa za nich modlia iní, musia svoje rôzne chronické, onkologické, psychické ťažkosti či postihnutia znášať celé roky, niekedy celý život.

To, že Ježiš uzdravil zo všetkých iba jedného, nás chráni pred ilúziami a nereálnymi očakávaniami, a to, že keď budeme Bohu veriť, bude všetko v poriadku. Nakoniec by bol chorý vlastne vinný – mal malú, slabú, nedostatočnú vieri. Ale toto by bol chybny úsudok. Zlá teológia. Žijeme v 21. storočí, v ktorom lekárska veda, lieky a medicínska technika prináša obrovské pokroky, no ani to samo osebe na odstránenie, zvládnutie mnohého utrpenia nastačí. Dôležitý je vždy človek, ktorý si uvedomuje, že je stvorený na Boží obraz, že má milovať. Je dôležité, aby boli naše domovy, ale aj nemocnice či zariadenia opatrotovateľskej služby miestom, kde slabý, unavený, osamelý, chorý človek zažije láskavú blízkosť iného človeka. To je to, čo potrebuje zo všetkého najviac. Človeka. Človeka, ktorý by ho sprevádzal, ktorý by časť cesty prešiel s ním. Človeka, ktorý by dokázal počúvať jeho obavy, bezmocnosť a plač. Človeka, ktorý by zniesol, keď bude hovoriť o strachu zo smrti, a neumľchal by ho falosnými útechami.

Človeka, ktorý si vie nájsť pre iného čas. A lásku. Vďaka Bohu za všetkých lekárov, sestry a ošetrovateľov, ktorí napriek všetkým materiálnym a finančným nedostatkom vedia v pacientovi či klientovi vidieť človeka. Vďaka Bohu za každého, ktorý sa o svojho starého rodiča, partnera či postihnuté dieťa vytrvalo stará. Každý takýto človek prináša uzdravenie.

Príležitosť k prejavu ľudskosti je vždy aj príležitosťou k zmene. Niekedy sa začína obyčajným triezym pomenovaním neradostnej situácie, opisom toho, čím vlastne trpíme, čo hľadáme a potrebujeme. Predpokladom zmeny je sebareflexia, kritické sebastúmanie. Je však otázne, či zmenu vo svojom živote, vo svojom prostredí, svojich rodinách, v cirkvi a spoločnosti chceme, či o ňu stojíme. Ak áno, čo to pre nás znamená. Kým ostávame ľahostajní k tomu, čo môžeme urobiť pre pravdu, spravodlivosť, proti korupcii, pre životné prostredie, čakáme pri stojatých vodách. Nepočujeme, že je čas vstať a išť ďalej.

Evanjelická farárka Anna Polcková

točne milujeme, sme schopní vykročiť a pôsobiť pokoj. Každý z nás musí odpovedať na Ježišovu otázku: „Chceš vyzdraviť?“ Čo urobíme? Ako zareaguješ na jeho výzvu? „Vstaň, vezmi lôžko a chod!“

Modlime sa za naše zimbabwianske sestry, aby Boh vypočul ich a naše spoločné prosby a aby priniesol zásadnú zmenu v ich životoch. Veríme, že Zimbabwe už nikdy nebude rovnaké a že jeho obyvatelia pocítia

Božiu milosť a žehnajúcu moc. Nezabudnite však na to, čo chorý človek Pánu Ježišovi povedal: „Nemám človeka, čo by ma zanesol do rybníka...“

Ak nás blízky trpí, či už chorobou, biedou alebo samotou, my môžeme byť tým človekom, ktorý mu prejaví lásku a pomôže mu.

Foto: Zimbabwe, Národný výbor SDM.

Foto vľavo: Evanjelická cirkev metodistická, ekumenická bohoslužba SDM

Pracovní jednotka

Společný život manželů probíhá vždy v dobrém i ve zlém. Když jsem se začala zamýšlet nad tímto tématem, sama jsem byla překvapená, jak moc mne můj Pán má rád. Používá si můj život a nenechal mě v mé bídě a v mnohých zápasech, skrze které mne vedl.

Svoje dětství jsem prožívala v rodině, kde rodiče nebyli jednotní v otázce víry. Přesto si Pán maminku vždy tak používal, že směla moudře jednat a my, tři děti, jsme mohly přijít k víře v Pána Ježíše a poznat Jeho lásku. Měla jsem velkou radost, když jsem od Pána směla, jako dar, přijmout i toho, s nímž bych měla jít dál svým životem. Jako odpověď na naše svatební oznámení, které jsme poslali bratru a sestře Titěrovým, nám napsali, že se radují spolu s námi. Ale také nás vedli hned v začátcích k tomu, abychom si uvědomili, že jsme vytvořili „novou pracovní jednotku na Božím díle“.

Toto přání pro mne bylo jako přání k sňatku zvláštní a přemýšela jsem nad tím, co tím bratr a sestra myslí.

Můj manžel Mirek byl již od dětství zvyklý pracovat a pomáhat ve sboru na brigádách, tak jsem si říkala, že to stačí.

Já jsem v těchto chvílích – zvláště, když se opravovala modlitebna, bývala s malíčkou Janinkou sama. Někdy mi to přisko i líto, že ostatní lidé v sousedství chodí na procházky s kočárem a tak si užívají svého rodinného volna. A my že jsme stále rozdelení.

Pán si mě postupně vychovával tak, abych byla měkký a přístupnější. I když v mému poстоji nebylo mnoho vzdoru, přes to mi přisko líto, že to takto je. Pán mi však ukázal, že nejen Mirek pracuje na Jeho díle, ale také i já, když snáším v tichosti vše, co je v rodině kladenou na mne. Jenom tak mohu být pomocí i Mirkovi. Toto slovo mi dodávalo radost, když jsem si uvědomila, že také já doma mu sloužit s radostí Pánu. Když jsem se s tím vyrovnala, Pán mi připravil jinou zkoušku.

Možná si někdo vzpomínáte, jak bratr kazatel Novák volal v roce 1981 na konferenci v Praze nové „dělníky“ na vinici Páně.

V té době bylo velmi málo kazatelů.

Na mnohých sborech chyběli. Po naléhavé výzvě se konala modlitební chvíle. Na mne i mého manžela zapůsobila tak, že nám bylo jasné, co máme dělat. Cítila jsem pohled lásky Pána Ježíše, který mne volá: „Pojď, pojď za mnou.“ Tekly mi slzy po tváři, pohlédla jsem vedle na manžela a také on plakal. Okamžitě jsme cítili i tu tíhu, kterou na nás ukládal ten zlý. Šeptal: „Víš, čeho se budeš muset ještě vzdát? Co vše nebudeš mít? Jak si budou lidé o tobě povídат? Co všechno uvidí a budou kritizovat i na vašich dětech? Vždyť jste tak mladí! Však se nemusíte okamžitě vyjádřovat ústředí. Ještě nějaký čas počkejte!“

Ten hlas nám na první pohled radil moudře. Vždyť co nám scházelo?

Ale mně připadalo, že Pán se dívá v tomto velkém shromáždění jenom na nás. Skrý-

se? Ale kam? Pohled lásky Pána Ježíše jasné zářil do mého srdce a tato láska byla silnější. Podali jsme si ruce. Naplnila nás bázeň a celé jsme se chvěli.

Za nějakou dobu si mě i ten zlý začal zpracovávat. Bylo to hlavně skrze lidi. Říkali: „Budeť daleko od rodičů! Budeš mít často moc práce, když se bude muset tvůj manžel věnovat sboru! Nemysli si, že to bude lehké! Máte krásný dům – budete rozumní a zůstaňte tady, copak se ho jenom tak lehce vzdáte?“ Byla to pravda. Velmi jsem se tešila, tak, jak se může těšit jen mladá hospodynka na to, až budu mít všechno doma na starosti jenom já. Do té doby jsme bydleli s manželovými rodiči, ale i v této situaci mne Pán učil pokore a trpělivosti.

Pán však věděl i o této věci. Znovu za mnou přichází a ukazuje mi, jak je pomíjitelné to všechno, co můžeme a toužíme mít. Nějaký čas jsem měla klid a skoro bych na svůj slib služby chtěla zapomenout. Když však k nám zatelefonoval bratr kazatel Novák, že by s námi rád mluvil, věděla jsem, že už to bude vážné, a pro mne to bylo v té chvíli ještě horší. Zápasila jsem mezi těmi lidskými radami a voláním Pána Ježíše, kterého jsem také nechtěla zarmoutit. Byli jsme jedni ze dvou kandidátů na kazatele do vysokomýtského sboru, který byl od našeho domova vzdálen 90 km.

Když měl bratr Novák přijet, byla jsem již nervově vyčerpaná, opravdu úplně na dně. Raději jsem vzala malou Janinku a jela se svými rodiči na procházku do lesa. Byla jsem smutná a nevěděla jsem ani v náznaku, co bude v našich životech dál. Maminka mi říkala: „Nebráň se a nevzdoruj. Tím to Mirkovi jenom stěžuješ.“ Musela jsem odpovědět: „Mami, já to vím, ale když já tak nechci.“ Ona mi však řekla: „Dej to do Božích rukou a netrap se tím, jak to všechno bude.“

Tím jako bych se i uklidnila.

Čekala jsem však, jak dopadnou volby.

Pán ke mně byl tak milostivý, že mi dal ještě tři a půl roku čas, než jsme byli znovu povoláni do kazatelské služby.

V této době „klidu“ se nám narodilo další děvčátko, Helenka. A mně se všechno čím dál víc společně s Božím slovem ujasňovalo. Všechno i tak umlklo. Přestalo se o nás mluvit. Avšak, přisko to na mne znovu jako rána, snad jako trutí mečem. Byl to dopis z ústředí, kterým se nás znovu dotazovali, zda naše rozhodnutí trvá! Znovu to ve mně začalo: „Jste tak mladí, máte času dost, máš děti a budeš je mít stále na starosti sama a ještě ke tytm problémům budeš muset nést i těžkostí jiných.“

Když mi tento dopis Mirek přivezl do Prahy na setkání pěveckého sboru Jas, znovu jsem se rozplakala. Třásla jsem se bázní. Věděla jsem, že Mirkovi nesmím být překážkou, že všechno „moje“ musí být vedlejší. Pane Ježíši, kolik lásky jsi znova ke mně měl. V zápase jsme zvítězili.

I pro mého manžela to vše nebylo lehké a také i jeho si Pán musel vychovávat. Byli jsme však oba štastní, když jsme mohli napsat, že s tím souhlasíme a přijímáme kandidaturu. Věděli jsme, že nejsme sami. že Pán Ježíš s námi nejenom půjde, ale bude nás všude předcházet. Satan se však ještě znova snažil škodit a zvrátit naše vybojované rozhodnutí s Pánem.

Ale i když jsem v této době již čekala malého Pavlíčka, dávalo mi to spíše větší radost a ne smutek. Zvolil si nás Tepelský sbor a my se stěhovali 380 km se dvěma holčičkami a malíčkým miminkem. Uvědomovala jsem si, že dříve jsem mohla být od domova vzdálená 90 km s jedním dítětem a to jsem se bránila. Nyní budu 380 km od svého domova se třemi dětmi a to jsem v Boží síle svolila.

V této službě se nám narodil další dar, syn Radek. Za dalších několik let nás Pán předevně povolal zpátky do našeho domovského kraje, kde jsme dostali z Jeho milosti dalšího syna Jiřího. Náš nový sbor se z našich dětí také velmi těšil.

Oba víme, že jsme nelehodnými nádobami, které si takto používá. I při našich lidských nedostatcích nás snáší s láskou. Stále se toužíme učit od našeho Pána. Můj manžel mi často s potěšením řekl: „Ty moje statečná ženuško.“ Musela jsem se tomu vždy smát, protože jenom já vím, jak to se mnou opravdu je. Začala jsem se však o statečnou ženu zajímat a vyhledala jsem si ji v knize Přísliví.

Hned v začátcích jsem četla, jaká má být. Podle textu jsem si kladla otázky: Může se skutečně můj manžel na mne spolehnout? Prokazuji mu jen dobrá a ne žádné zlo po celý můj život? Pracují s chutí? Nebo jenom proto, že musím? A jaká jsem k dětem? Jsem vlivná? Nebo někdy i znechucená a zlá?

Hledám vždy pomoc u Hospodina? Vím, že mám v sobě ještě mnoho zlého. Ale toužím po tom, aby si mne Pán používal a mohla bych být pomocí i svému manželovi v jeho zodpovědné práci. Protože jsem měla již dříve pro mne těžký boj vybojován, nyní v této službě jsem od mnoha věcí z milosti osvobozená a nesvazují mne. Už chápu, co to znamená být „novou pracovní jednotkou na Božím díle.“ Mám radost z toho, co Mirek prožívá radostně a naopak jsem zarmoucená něčím, co jeho zarmucuje. Jsem také prvním jeho posluchačem a tak se můžeme spolu (někdy i dlouho do večera) radovat z bohatství Božího slova. Zvláště já jsem si uvědomovala, jak mě Pán vedl a připravoval si můj život pro službu celých pět let v „Jeho škole.“

Dana Jersáková

Ježíš tě miluje

Jmenuji se Jiřina Gina (druhé oslovení mám raději). Je to už 34 let, ale jako by to bylo včera. Sedím v pokojíčku u spícího dvojletého syna a rozdýchávám svoji nepřiměřenou reakci na maminčinu větu, kterou v těch dnech opakovala stále: Jiřinko, Ježíš tě miluje. Už jsem to déle nesnesla, třískla jsem dveřmi, div nevyletělo sklo, a teď tu sedím jako hromádka neštěstí. O štěstí se v mé životě mluvit nedalo. Byla jsem před rozvodem, bez peněz i bez práce, závislá na rodičích – to nebyl život, který jsem chtěla. Představovala jsem si, že mé manželství bude harmonické, ale místo toho jsme se s mužem neustále hádali. Žili jsme u manželových rodičů a to ke štěstí nepřispělo. Na Desatero jsem už dávno zapomněla a svědomí se všemi karamboly dospívajícího děvčete bylo už téměř otupělé. A teď ta maminčina věta. Jak mohla vědět, že se cítím nemilovaně a opuštěně? A kdo je Ježíš? V slzách jsem klekla na kolena a řekla: „Bože, jestli seš, dej se mi poznat.“ V pokoji někdo rozsvítí, a tak jsem rychle zalezla pod peřinu a dělala, že spím.

Byla ticho, tak jsem vykoukla. Světlo svítilo, ale jinak. Najednou mnou procházel zvláštní teplo a na zdi se objevilo plátno s nějakým filmem.

Stříh: Na plátně se ukázala těhotná žena. Vystupovala z vlaku a spadla přímo na břicho. Nic se nestalo. Já byla to miminko.

Stříh: Šestiletá holčička leží už šestý měsíc v ozdravovně

a je jí moc smutno. Modlí se: „Bože, zavolej mojí mamince nebo tatínkovi.“

Stříh: Ta stejná holčička s ostatními peče

brambory. Je podzim a ona cítí zvláštní vůni. V dálce vidí známou postavu. Svého tatínka. Děkuje Bohu, že pojedou domů.

Stříh: Dvanáctiletá dívčenka leží v nemocnici, pokolikáte už? Nemůže chodit. S tatínkem byli na houbách, vrátili se unavení a ona si už nedošla na záchod. Opět půl roku bez rodičů a návštěvy jen jednou za dlouhý čas a ještě za oknem.

Stříh: Pane Bože, prosím tě, ať můžu chodit. Stříh: Lékaři našli ojedinělou nemoc a léčba pomohla. Dívčenka chodí.

Stříh: 16letá slečna kývne souhlasně na nějaké diskotéce dvěma klukům. Jeden se jí líbí, a tak jedou taxíkem k nim domů. Je opilá a je jí všechno jedno. Důležitá je láska, po které touzí. Ráno se probudí s velikou bolestí hlavy, nahá a sama v nějakém vybydleném bytě. Rozpláče se a zoufale prosí Boha o odpusťení.

Stříh: V tu noc se nic nestalo, ačkoli pokusy byly. Slečna je šťastná a slibuje věrnost.

Stříh: 17letá slečna se zamilovala do svého budoucího muže. Chodili spolu pár týdnů, ale otěhotněla. Museli se vzít. Kde je svoboda, kde láska?

To jsem já do svých 21 let. Bylo mi bědně a cítila jsem se tak nečistě a přitom to teplo a světlo, ta Boží přítomnost v mému pokojíčku, na které už nikdy nezapomenu. Tu noc, 31. ledna 1988, se této Lásce odevzdávám. Prosím, aby mě tento Ježíš Kristus přijal, aby mě už nikdy nenechal bez pomoci, a děkuju za všechny ty stříhy, kterými mě provedl. Vždyť On mě slyšel.

Ráno bylo jiné. Šťastné. Půjčila jsem si z knihovny Bibli a po nocích a kdykoli jsem šla do koupelny, jsem si tajně četla. Chvíli trvalo, než jsem mamince řekla, že i já věřím v Ježíše.

S mým prvním mužem máme dve už dospělé děti a šesté vnučče na cestě, ale naše manželství bylo v roce 2006 rozvedeno. Můj muž se totiž zamiloval do mé nejlepší kamarádky.

Odjela jsem do Brna s 14letou dcerou a díky křesťanům a mým rodičům, kteří mě v této těžké chvíli podřezeli, jsem našla bydlení. Pracovala jsem na benzince, někdy i 16 hodin denně, ale zaměstnavatel mi nedal peníze, které slíbil. Jednou jsem po sichtě usnula ve vaně a probudila se v zatopené koupelně. Sousedka mě nevybírávě poslala někom a já už dál nemohla.

Bůh byl se mnou. Věděla jsem, že pomoc přijde, ale občas se mi zdálo, že jde příliš pomalu. Ten den mi volala Hanka, že mě s Otou zvou na návštěvu. Ta návštěva odstartovala další fázi života. Povzbudili mě, ať jdu zkoušit pracovat do TWR. Necítila jsem se na to, ale druhý den jsem se oblékla a šla. Měla jsem tehdy dredy a moc jsem nespolehlala na to, že mě přijmou, když nemám žádnou kvalifikaci. Zazvonila jsem u dveří a otevřel mi ředitel. Znala jsem ho, vždyť

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.

V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

se mnou natáčel mé svědectví a taky měli moji první kazetu s písničkami. On mě ale nepoznal. Zeptala jsem se, jestli nehledají někoho do týmu, že budu klidně uklízet. Ne, nikoho nehledáme, řekl a zavřel dveře. Odcházela jsem naprostě vyřízená, když na mě za malou chvíli tento ředitel zavolal: „Paní Markovová? Pojďte za mnou.“

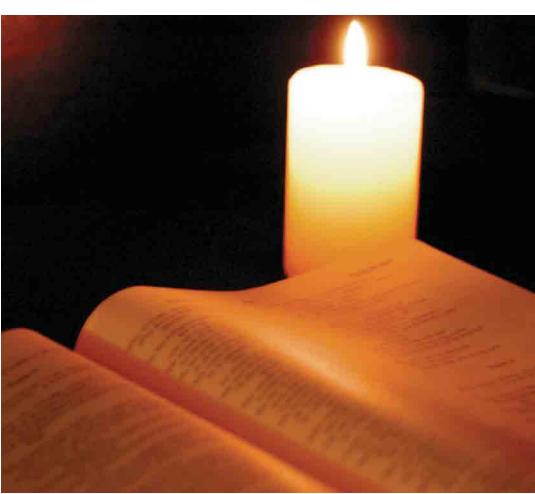
Z vyprávění vím, že jeho kolegyně Kateřina Hodecová se ptala: „Kdo to byl?“ „To byla nějaká Markovová a chtěla práci.“ „Cože? Markovová? A to ji nechal odejít?“ divila se tenkrát redaktorka Kateřina.

Přijali mě. Neuměla jsem vážně nic. Ani zapnout počítač. Díky Bohu, díky daru, který mi Pán dal, díky Katce a ostatním jsem se naučila celkem rychle pracovat v programech TWR a protože mě vždycky bavila hudba, dělala jsem hudební redaktorku.

Události nabraly spád. S mým druhým mužem bydlíme dnes v Krnově, kde pomáháme ve sboru Křesťanské společenství, ve kterém je můj muž pastorem. V TWR, po krátké pomlce, opět pracuju na zkrácený úvazek. Máme v péči dvojletou Pampelišku, ale těším se, že brzy budu v rádiu k dispozici mnohem více.

Ježíš Kristus je v mému životě ten nejdůležitější. On nechybuje. On nezradí. On miluje. Ačkoliv jsem si prošla mnohdy i částečným peklem a v křesťanském prostředí jsem narazila na zradu, pomluvu, nevěru i zlo, přesto Boží církve miluju. Jsou v ní lidé ještě úplně neproměnění, stejně jako já. Bohu bud ale sláva a chvála. Nic mě neoddělí od Jeho lásky.

Jiřina Gina Čunková

Zabouchnuté dveře

Dnes jsem byl u holiče. Paní kadeřnice vzala do ruky strojek a brouzdala jím po mé dnes již téměř bezvlasé hlavě. Najednou strojek mírně poskočil a zadrhnul se o jizvu, kterou mám za uchem. Hned jsem si vzpomněl na ty „zabouchnuté dveře“. Pod holičskou plachtou jsem si na mé levé ruce nahmatal druhou jizvu. Často si díky nim vzpomenu na ony neveselé okamžiky z mého dětství. Bylo mi pět, nebo šest let, naše rodina tehdy bydlela v Brně v kazatelském bytě činžáku na Smetanově ulici, ve kterém sídlí brněnský sbor BJB a kde byl v té době tatínek kazatelem. Rodiče, byť v době komunismu, měli možnost absolvovat večerní kurzy angličtiny a tak se jednoho dne rozhodli poprvé nechat všechny čtyři děti doma s tím, že to zkusí. Snad to děti samy doma ty dvě hodiny vydrží. Tatínek rozdal příkazy. Budete se učit a dělat úkoly a lvo, ty si hraj a hlavně své sourozence neruš, zkrátka nech je se učit. Pak se zavřely dveře, cvakl zámek, jsme sami doma. Hrál jsem si jen chvilku. Potom jsem vzlal do ruky míč a začal jím bouchat o zem v blízkosti svých sourozenců. Po chvíli to můj nejstarší brácha nevydržel a řekl „nech toho!!!“ Asi po třetí výzvě, když jsem provokativně bouchání zesílil, mě začal honit a protože se přes kuchyň a koupelnou dalo proběhnout, udělali jsme několik koleček naším bytem. Brácha už mě skoro měl. Hlavou mi proběhlo, že pokud mě chytí, tak mě zmydlí. Jediná naděje je vběh-

nout do obýváku. Ty dveře se přeci otvírají jen průvanem, většinou není potřeba ani vzít za kliku, nezbrzdí mě. Vběhnu tam a nějak mu v tom obýváku z poza stolu vysvětlím, že to nemá smysl. Na vysvětlování už nedošlo, dveře byly zabouchnuté, zkrátka se neotevřely. Skelní výplň povolila a já prolétl skrz zavřené dveře hlavou napřed. Pořezaný na hlavě a ruce jsem vyděšený vzhlízel ke svému pronásledovateli, teď jako k zachránci. Brácho, pomoz. Poměrně velký střep se zapichl do ruky a sjel po kosti asi deset centimetrů od zálepští k předloktí. Všude spousta krve. Můj duchapřítomný asi 10letý brácha zazvonil na sousedku a společně zavolali záchranku. Vše dopadlo dobré, sanita tu byla asi do sedmi minut. Za doprovodu dalšího obyvatele sborového domu a za zvuku sanitní houkačky mě odvezly do nemocnice. Nakonec to spravilo zhruba 18 stehů na ruce a 2-3 stehy na hlavě. Když se naši vrátili z angličtiny a viděli rozbité dveře, doma ticho, jen pilně se učící tři děti, hned věděli, kdo chybí. Kde je lvo?

Ty dveře byly mým únikovým východem do bezpečí. Jedinou šancí, jak se vynést odplatě za moje pokoušení a provokace. Trest za moji neposlušnost přišel dříve, než jsem čekal.

Pán Ježíš o sobě v Janově evangeliu říká: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zchráněn.“ Je tu však jeden veliký rozdíl. Není možné do nich jen tak vběhnout. Před

těmito dveřmi je potřeba se zastavit. Velmi vážně si s Ním promluvit. Je potřeba něco vyznat, přiznat, něčeho se vzdát, o něco poprosit, také poděkovat a až potom vejít. Ty dveře nejsou pro nikoho zabouchnuté. Jsou otevřené pro všechny lidí bez rozdílu. Otevřené pro každého, kdo chce poznat, jaké to je, žít v bezpečí, být milován, být přijat do náruče nebeského Otce. Ty zabouchnuté dveře jsou pro mě dodnes výstrahou. Jako dítě jsem si poučení, že nemám zlobit sourozence, moc k srdci nevzal a ještě jsem pákrát narazil, ale ty otevřené dveře k Bohu Otci mně jizvy na mé ruce a hlavě docela často připomínají.

„Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zchráněn, bude ucházet i vycházet a nalezne pastvu.“

„Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř pokládá svou duši za ovce“ (Jan 10).

Ivo Pospíšil st.

Bláto musí zaschnout

Charles Haddon SPURGEON (anglický kazatel a hlasatel evangelia, jeden z nejvlivnějších kazatelů všech dob) šel jednou kázat do sboru na okraji města. Na cestě bylo plno bláta, takže to odnesly nejen boty, ale i kalhoty. Jeho přítel se nabízel, že sežene kartáč a bláto z kalhot odstraní. Ale Spurgeon mu poděkoval za ochotu a dodal: „Teď to ještě nejde. Bláto ještě neoschloden by se rozmažalo. Až zaschnе, tak se snadno odstraní a nezanechá stopy.“

A dodal: „To si zapamatujte, když vás lidé pomlouvají a špiní vaše jméno, není třeba spěchat s očištěním. Velká horlivost by způsobila, že se špína ještě více rozmaže.“

Zbytečný spěch pohoršení jen zvětšuje. Když se tomu dá potřebný čas, špína se odstraní daleko lehčejí, než by si to člověk v prvé chvíli rozčílení připustil. Čas má v tomto případě mimořádnou moc. Mnoho nepříjemností by se dalo překonat, kdybychom jim dopřáli čas, aby trochu zaschlly.“

Moc modlitby

„Ak vás nebudeme dnes operovať, tak za dva-či tri dni zomriete,“ povedal mi primár chirurgického oddelenia popradskej nemocnice v apríli minulého roka, keď sa prejavili väžne septické následky pooperačnej komplikácie predchádzajúceho „jednoduchého laparoskopického zákroku“ v brušnej dutine.

Napriek tomu, že tieto slová vyzneli dosť hrozivo, čudovala som sa, že v tom okamihu som necítila žiadnen strach. Skôr pokoj, odovzdanost vo viere, že som v Božích rukách.

V tom čase som už bola po predchádzajúcich väznych komplikovaných lekárskych zásahoch a vedela som, že celá moja duchovná aj telesná rodina sa za mňa modlí. Verím v silu modlitby, verím, že má veľkú moc, a mnohokrát som sa o tom v živote presvedčila. Aj tentokrát sa to potvrdilo.

Ked som s prepúšťacou správou prišla k svojej odbornej lekárke, začudovala sa: „**Ako ste toto všetko mohli prežiť?**“ Odpovedala som jej: „Pani doktorka, viete kolko ľudí sa za mňa modlilo?“ Znova sa udívne zatvárala.

Tieto modlitby ma niesli vo všetkých mojich ľažkostiah a dnes môžem celým srdcom každý deň dakovat Pánovi Ježišovi a mojej **duchovnej i telesnej rodine**, že som sa znova mohla vrátiť medzi nich.

On ma uzdravil a ešte stále uzdravuje – ale dejte sa to podľa Jeho vôle. Lebo Jemu je daná „**každá moc na nebi i na zemi**“ (Matúš 28, 18).

Jeho myšlienky nie sú naše myšlienky (Izaiáš 55, 8). Lebo On má na všetko svoj čas i spôsob.

A tiež nie všetky prosby vypočuje Pán Ježíš ihned. Aj ja mám modlitebné predmety, za ktoré prosím už viac rokov a volám: „Pane, ved' už tak dlho prosím...!“ Verím však, že On ich vypočuje vo svojom čase... ak sú podľa Jeho vôle.

A tak očakávam a modlím sa, lebo je napísané:

„**Ak zostávate vo mne a ak aj moje slová zostávajú vo vás, proste, čo len chcete, a stane sa vám**“ (Ján 15, 7).

E. Böhmerová

Proč zůstat spolu v dobrém i zlém?

„Ve světě budete mít soužení. Ale buděte dobré myslí. Já jsem přemohl svět“ (Jan 16, 33).

Jestliže právě nyní prožíváte negativní či složitou situaci, která vás svírá a ochromuje váš život, hledáte jisté řešení. Chybou je, že se většinou soustředíme na problém, a to nám vůbec nepomůže.

Některí lidé si myslí, že věřící rodina, zvláště kazatelská rodina prožívá jen samé krásné situace a radosti, starosti se jim vyhýbají, nemusí s ničím bojovat, nezažívají strach. Ale opak je pravdou. Také kazatelé a jejich manželky prožívají bolesti a zklamání.

Často si také manželky kazatelů tváří v tvář problému kladou otázku:

„Jak to zvládnu? To je příliš těžké! Jsem sama a tohle nemohu zvládnout! Tenhle problém je na mě příliš veliký!“

Dovolila jsem si na tyto věci zeptat manželky zesnulého bratra kazatele Juraje Pribuly:

Věděla jsi už před svatbou, že budeš manželkou kazatele?

Počas našej známosti mal manžel ukončené tri ročníky teologickej fakulty v Prahe. Štúdium mal prerušené vzhľadom na vtedajšie politické pomery a pracoval ako žriavnik a neskôr ako nákupca starej literatúry v antikvariáte. V bratislavskom zbere bol zapojený do práce ako laický pracovník a vyzerala to tak, že túžba jeho srdca byť kazateľom sa nenaplnila. Tak sme ani po uzavretí manželstva nepočítali s tým, že by nastúpil do aktívnej kazatelskej služby. Ked' sme sa prestáhovali do Košíc, bolo pre nás úplne samozrejmé, že sme sa zaradili do práce v tamojšom zbere ako členovia, ktorí chcú slúžiť Pánovi a ľuďom.

Bylo pro tebe těžké přijmout život manželky kazatele jako svoje životní poslání?

Pre odpoveď na túto otázku musím siahnuť hluboko do minulosti, do svojho detstva. Kedže môj otec nebol veriaci, návšteva veriacich rodín či bratov a sestier v našej rodine mu nebola veľmi po chuti. Vtedy som si stále hovorila a aj som sa dlhé roky za to modlila, že ak sa mám vydať, aby mi Pán Ježiš poslal do cesty muža, ktorý bude milovať Pána Ježiša a bude mať rád návštavy. Táto moja detská a dievčenská túžba sa tým, že manžel prijal kazatelskú službu, naplnila vrchovatou mierou a ja som bola za to Pánu Bohu nesmierne vďačná. Dvere nášho bytu mohli byť bez nejakéj mojej vnútornnej horkosti alebo zábran otvorené 24 hodín do dňa. Vždy boli všetci srdečne vítaní. Dúfam, že aj naši hostia to tak cítili. Ďalšia vec, ktorú vidím ako veľmi dôležitú, bola, že od prvého dňa sa stal zbor, do ktorého sme prišli, mojom rodinou. Tak ako som cítila zodpovednosť za svoju pătcennú rodinu, tak som cítila zodpovednosť za zbor, do ktorého Pán Boh postavil môjho manžela. Práca v zbere, záujem o starých a chorých,

o deti a mládež, to patrilo automaticky do môjho zorného poľa služby. Odpoveď? Nie nebolo to ďážké, cítim to dnes ako Božie predurčenie.

Je pravda, že i manželky kazatelů prožívají zklamání?

Nebola by to pravda, ak by som povedala, že to bol len život na výslní a bez sklamania. Najprv opísem svoje sklamanie zo správania sa môjho manžela po prijatí kazatelskej služby. Kým bol mimo tejto služby, tak sme si hovorili o všetkých problémoch a riešili sme ich spoločne. Ale po prijatí služby kazateľa sa situácia trochu zmenila. Manžel mi už nemohol hovoriť o všetkom, čo zažil, čo riešil, lebo niektoré veci boli v rovine spo-vedného tajomstva alebo to boli veci, ktoré riešilo staršovstvo zboru. Možno to boli aj problémy, ktorími ma nechcel zatažovať, lebo vedel, že by som sa nad tým trápila. Nuž a toto manželovo „tajnostkárstvo“ bolo pre mňa určité dobu veľkým problémom. Ale Pán mi dal silu pochopiť a priať aj manželovu mlčanlivosť o určitých veciach. Prestala som vyzvedať, a ak ma manžel do niečoho zasvätil, stalo sa to predmetom mojich modlitieb.

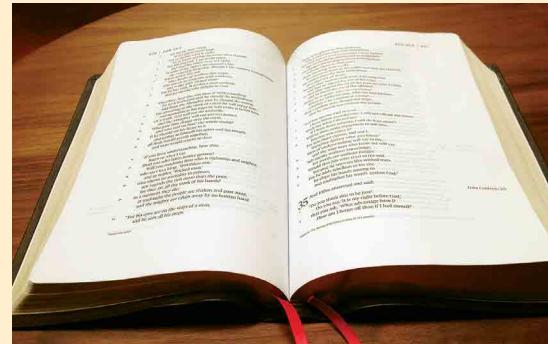
Ďalšie sklamania ako manželky kazateľa? Kedže o manželoch platí, že tí dvaja budú jedno, tak ja som prezívala viac sklamanií a bolestí z toho, ak mal manžel nejaké problémy v zbere, ak ho občas bratia či sestry nevedeli pochopiť a porozumieť mu. To ma veľmi trápilo a vtedy som naozaj úpenivo volala k Bohu, aby On riešil problémy.

Řekla sis někdy doma sama sobě v nějaké velmi těžké situaci: Už to nevydržím?

Áno, boli také situácie, nebudem ich konkretizovať. Ale mala som tú obrovskú výhodu, že manžel stál vždy pri mne, na mojej strane. V takých chvíľach mi vždy prejavil lásku a záujem o môj problém. Mohla som sa mu výzalovať a potom sme to spolu predkladali Pánovi na modlitbách.

Jak ses cítila v situaci, že bys manžela potrebovala doma a on zrovna sloužil někomu jinému?

Každá manželka kazateľa, ale aj mladá deva, ktorej snúbenec je nádejným kazateľom, si musí uvedomiť, že byt kazateľom nie je zamiestnanie, ale je to **Božie povolanie**. Povolanie do práce bez „úradných či ordinačných“ hodín. **Ja som povedala svojmu manželovi ÁNO V DOBROM I V ZLOM** v deň uzavretia sobáša, tak pre mňa bolo jeho povolanie do kazatelskej služby aj mojím povolením do práce a postavenia manželky kazateľa so všetkými milými aj ďážkými situáciami. Mám konkretizovať? Dve dcéry v kočiku, tretie dietatko pod srdcom a ja som upachtená kráčala v daždi... nepamätam sa, čo bolo treba tak súrne riešiť. Tento okamih a môj vtedajší pocit mi zarezonoval v mysli pri tejto otázke. Áno, boli chvíle, ked v rodine s troma deťmi otec chýbal, ale

vždy som vedela, že je Boží služobník a táto služba má prednosť aj pred rodinnými povinnosťami.

Spoléhala jsi někdy ve složité životní situaci na pomoc jiných lidí? A jak to dopadol?

Boli situácie, že sme museli obaja s manželom odísť na nejakú dobu z domu a deti boli ešte malé. Mali sme obrovskú výhodu, že moja mamička bola ochotná vždy nám pomôcť aj za cenu, že obetovala vlastnú dovolenku. Deti svoju starú mamičku milovali a ona sa im vždy s láskou venovala. Veľmi sme jej boli za to vďační. Na moje krátkodobejšie odchody z rodiny (3 – 4 hodiny) sa prišli pohrať s deťmi naše mládežníčky. Bolo to obojstranne užitočné stretnutie – deti spoznávali nových ľudí a dievčatá získavalia skúsenosti ako budúce mamičky.

Jak se prožívá zrada nejlepší přítelkyně? Řešili jste to spolu s manželem? Měla jsi tu možnost?

Mala som stále jednu priateľku od predškolského veku, s ktorou sa po maturite pretrhli priateľské putá, lebo každá sme išli na iný koniec našej republiky. Dôvodom pretrhnutia vzťahov bolo iste aj to, že o Božie veci nemala hlbší záujem. Počas manželstva som nepociťovala potrebu mať priateľku, ktorej by som otvárala viac svoje vnútro ako svojmu manželovi. V zbere som mala niekoľko blízkych sestier, s ktorými som si veľmi dobre rozumela, a neraz sme spolu riešili ich problémy. Nie, priateľkinu zradu som nezažila. Okrem toho sa o mne hovorí, že z mojich úst nepočuli stážnosť na manžela. Za túto vlastnosť dákujem svojej milovanej mamičke, ktorá nás učila, že čo sa doma „navari“, to sa má tam aj zjest. Ak sa na svojho životného druha niekomu stážjem, dotýčný si urobí o nňom mienku, ktorú ďážko vymážem z jeho mysele.

Semienko stážnosti, ktoré som zasiala do mysle priateľky, možno už vyrástlo na obrovský ker negatívneho názoru na môjho manžela, aj keď sú naše manželské vzťahy už dávno opäť v poriadku. Nie som proti priateľstvu, no potrebné je zvážiť, aký obsah má mať uvedený vzťah.

Jak ses cítila, když tě někdo jen přehlízel, dělal, jakoby tě neviděl a věnoval se jen

manželovi, i když jsi byla zrovna s ním?

Jak to je možné vydržet?

Ako vydržať neprijemné situácie a zachovať sa ako ten, čo miluje Boha? Áno, je ľahké neprejaviť spontánne svoje pocity. Zažila som aj takú situáciu. Prišli sme s manželom na jednu akciu našich členov zboru, ale pre mňa tam z stolom nebolo miesto. Keby to nebolo dosť vzdialené od domova, tak by som sa bola otočila a odišla domov.

Ale nedalo sa a horkú pilulku som musela prehltnúť a tváriť sa, že aj to sa stáva a že je všetko v poriadku. Iste bolo takých situácií viac, ale náčo sa hrabáť a vytáhovať to, čo zarmucuje. Chcela som slúžiť bratom a sestram, tak mi Pán pomáhal prekonávať sklamania a pokračovať v službe.

Co bys odpověděla dnešním manželům na otázku: Proč zůstat spolu v dobrém i zlém?

Nemôžem inak, musím použiť len to, čo aj mňa buduje už viac ako sedem desaťročí. Božie slovo dáva na túto otázku jednoznačnú odpověď. Ak si pred Bohom poviem ÁNO na spoločnú cestu životom, tak by nemalo byť nijaké iné riešenie ani v ľahkých životných situáciách, len opäť išť spolu k Bohu na modlitbách. Tam predostrieť svoje problémy a tam hľadať riešenie.

Ziadne iné riešenie nie je Božím riešením a nebude požehnané, nech by sme vynaložili aj to najlepšie osobné úsilie.

Na co jsem se nezeptala? Měla bys ještě nějakou otázku?

Nie otázku, ale len slovíčko k manželom a manželkám. V každom manželstve, nielen v manželstve kazateľa, prichádzajú rôzne ľahkosti a všeličo prehrmi, všeličo sa rieši. Neraz sa zdá, že riešenie na opäťovné získanie dobrých vzťahov lásky a porozumenia sa nenájde. Použijem jedno príslovie: „Za tiahnúcimi mrakmi je večne žiariace slnko.“ Milí manželia a manželky, musíte si položiť základnú otázku: „Chceme riešiť problémy v duchu lásky a porozumenia?“ Ak áno, tak je potrebné, aby ste obaja išli s pokorným srdcom a túžbou urovnatiť vzťahy pod slnko nekonečnej a trvalej Bozej lásky a milosti. On, Pán Ježiš, pomôže vo vás rozniť tú prvé lásku a slnko pekných vzťahov bude opäť žiariť z vášho manželstva.

Rozhovor se sestrou Elenkou Pribulovou vedla Marie Horáčková

Všetko má svoj čas a svoju chvíľu každé úsilie pod nebom. Svoj čas má narodiť sa, svoj čas má zomrieť... Kazatel 3, 1-2

Co jsem od manželství očekával?

Proč nám nikdo neřekl, jak moc se budeme muset v manželství přizpůsobovat?

Před svatbou jsem se těšil, že jednou budu svým dětem vyprávět anekdoty z období svého sázání s manželkou tak, jak to dělal můj táta. Zanedlouho po naší svatební cestě jsem ale začal přicházet na to, co je v pozadí příběhu mého otce, který nám, dětem, vyprávěl, jak po svatbě přicházel na to, kdo je vlastně naše máma: „Po svatbě jsem se jí zeptal, zda by nejela táborit do přírody. A víte, co mi na to odpověděla?“ Rozesmátý tatínek napodobil maminčin hlas: „Cože? Sedět na trávě s mrvencí?“ Neuspěl také u mamy se svou představou o svatební cestě: Odmítla nápad, aby si půjčili motocykly a týden na nich křížovali po celé zemi. Teď přišla řada na mne.

Očekával jsem, že se s mou manželkou budeme přít o to, zda nechávat desku na toaletě nahore či dole a kdo bude vynášet odpadkový koš, ale nepředpokládal jsem větší rozpory. Myslel jsem, že manželství je obtížné jen pro obtížné jedince. Vycházel jsem spolu velmi dobře a já jsem Kláru tak miloval, že jsem věřil, že většina věcí zůstane i po svatbě stejná. Když se vezmeme, budeme trávit večery společným čtením, sledováním starých filmů a pak usneme na povrchu. Příležitostně bych počítal s nějakou romantikou - procházka, výlet nebo návštěva známých, ale žádné velké narušení mého dosavadního pohodlného běhu života. Když jsem byl svobodný, byl jsem zvyklý přečíst každý týden jednu knížku. V tomto zvyku jsem pokračoval i po svatbě. Nevenoval jsem moc pozornosti tomu, když se Klára ptala, zda si nechci zahrát nějakou hru či navrhovala návštěvu obchodního střediska. Považoval jsem to vlastně za vyrušování. Zdálo se mi, že už si nemůžu přečíst nerušeně ani kapitolu. Bohužel jsem si neuvědomil, že ona čekala od našeho manželství mnohem víc.

„Chtěla jsem vztah,“ řekla mi Klára později. „Místo toho jsem dostala spolubydlícího.“ Představoval jsem si, že po svatbě budeme spolu trávit více času společně. Když jsme spolu chodili, neviděli jsme se každý den.

Nyní jsme byli každé ráno i večer spolu. „Bylo mi miserné,“ hodnotila později toto období Klára. Ač měla přátele a její rodina bydlela nedaleko, cítila se strašně osamělá. Brzy po svatební cestě jsem si uvědomil, že něco není v pořádku, ale doufal jsem, že se to časem nějak usadí. Několikrát, když mě štvala svým opakováním přerušováním, jsem ji ignoroval. Myslel jsem,

že ode mě vyžaduje příliš. Moje mlčení samozřejmě zvyšovalo napětí až do chvíle, kdy jsme si celou věc vyříkali.

Na začátku naší první velké hádky se Klára naštvala, odstěhovala se s příkrývkou do obývacího pokoje a odmítla se mnou spát v ložnici. Chvíli jsem se bránil, ale pak jsem se odhodlal být upřímný: „Mám pocit, že mě nenecháš chvíli na pokoji,“ řekl jsem jí. Klára se rozrušila a praskla dveřmi. Cítil jsem se strašně. Usoudil jsem, že jsem udělal chybou, že jsem se ženil a asi jsem špatný manžel. Na druhé straně jsem si myslel, že moje manželka reaguje přehnaně a očekává ode mne příliš. Byla to dlouhá noc, ale nakonec jsme si vše vyříkali. Tehdy mi došlo, co mě tátá učil, když vypravoval o mámě, která nechtěla tábořit nebo křížovat na motorce světem. Moje představa manželství nebyla stejná jako představa Kláry.

Podle ní manželství znamenalo večery stravené povídáním nebo zábavou se spoustou smíchu - čas před spaním jako čas veselí a romantiky.

Jeden moudrý muž říká: „Když se lidé berou, přinášejí si s sebou do manželství soubor skrytých očekávání. Ta bohužel tvoří skryté a bolestné překvapení, které časem vydej najevo.“ Mnoho manželství začíná jako to naše a vyžaduje to hodně komunikace a úsilí, aby se projasnily a skloubily odlišné představy.

Proč nám nikdo neřekl, jak moc se budeme muset v manželství přizpůsobovat, divili jsme se později. Navštěvovali jsme předmanželskou přípravu, která zahrnovala povídání o financích a sexu. Mluvili jsme o tom, jak se na manželství dopředu připravit a já jsem dokonce začal udržovat pořádek ve svém podnájmu, kde jsme měli v budoucnu bydlet. Společně jsme četli knihy o manželství, psané z křesťanského pohledu.

Několikrát jsme se setkali se zkušenými páry a mluvili s nimi o manželství, ale nikdo nás nepřipravil na ten základní posun, který po manželském slibu nastane. Zakládal jsem své rozhodnutí vzít si Kláru na tom, co jsem k ní cítil, ale naše manželství nemůže záviset jen na mých citech.

I v manželství nás Bůh učí schopnosti milovat druhého více než sebe. V jedné knize o manželství se píše: „Křesťanská víra nám pomáhá naučit se, že okamžik, v němž jsme nejvíce sami sebou, je paradoxně ten, v němž se vzdáváme sami sebe pro druhého.“

A dále říká: „Manželství přežije navzdory všem okolnostem, když je oběma partnérům jasné, že nic jiného než čistá obětující láska je nemůže společně podřídit.“

My, jako manželská dvojice, máme dokonalý obraz skutečné lásky: Krista.

Později jsme s Klárou diskutovali o tom, co v našem manželství funguje a co nefunguje. Uvědomil jsem si, že vyžaduji příliš mnoho času na své čtení. Hledali jsme věci, které

rádi děláme oba a začali jsme každý večer chodit na procházku. Navykl jsem si, že jsem nezačal čist, dokud jsme nestrívili nějaký čas společně. Po chvíli společného času se Klára spokojeně dala do známkování studentských prací, zatímco já jsem si četl. Až poté, co jsem odložil své knihy, začal jsem zažívať pravou radost z manželství.

Když jsem se naučil dávat svou ženu na první místo, pak nebylo tak těžké přinášet oběti, které mě dříve vytácely.

Brzy se procházky v naší čtvrti stávaly zají-mavější než čtení a zjistil jsem, že bych o mnoho přišel, kdybym byl pořád zahlu-baný v knihách.

Moji rodiče měli spoustu veselých historek z prvních let jejich manželství. Nyní již lépe rozumím, proč se tátka tak směje, když mluví o mé mámě „podvodnice“. On ví - a já se to učím - že si berete někoho, do něhož jste zamilovaní, ale svou lásku živíte praktikováním Kristova příkladu.

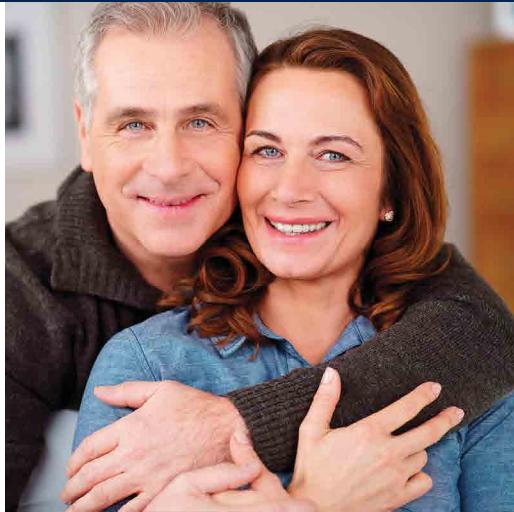
Zdroj: Internet

Co pro vás udělal Pán?

Z mladších let svého působení vzpomínám na jeden pěkný příběh. Udál se v Německu, v Porúří někdy kolem r. 1925. Bylo tam velké shromáždění. Nějaký učenec tam celé dvě hodiny dokazoval, že Bůh neexistuje. Předložil veškerou svou moudrost. Sál byl plný lidí. Nad nimi se vznášel mrak tabákového kouře. Mnozí nešetřili chválou a nadšením. Když řečník po dvou hodinách skončil, vstal předseda shromáždění a řekl: „Teď bude diskuse. Kdo chce něco říci, ať se přihlásí!“ Ovšem nikdo neměl odvahu. Každý si myslел: „Takovému učenemu muži sotva mohu odpovorovat.“

Jistě tam byli mnozí, kteří s jeho výkladem nesouhlasili, ale kdo by měl odvahu vystoupit na podium, když dobré tisíc přítomných řečníkovi přitakávalo! A přece - vzadu na sebe upozorňovala nějaká stará babička. Když se hlásila, předsedající se zeptal: „Babičko, chcete něco povědět?“ „Ano, chtěla bych něco říci,“ odpověděla babička. „Pak ale musíte přijít sem dopředu!“ „Ano, ano, vždyť už jdu,“ řekla babička. Statečná žena!

NAŠE MANŽELSTVO
nezisková organizácia

...na ceste
k lepšiemu

Foto: © ContrastPhotostock / Adobe Stock

MOTIVAČNÝ VÍKEND PRE MANŽELOV

1

CHATA RAČKOVÁ – Račkova dolina

23. – 26. apríl 2020

(štvrtek 19.00 hod. – nedele 13.00 hod.)

PROGRAM:

1. Intimita – dôverní priatelia
2. Vieš čo potrebujem?
3. Ked' pohár pretečie
4. Aby manželstvo nebolelo

ODDYCH:

- Pobyt v krásnom prostredí
- Čas vyhradený len pre Vás dvoch
- Možnosti aktívneho relaxu v okolí
- Nové inšpirácie pre vzťah

Cena kurzu je **105€** na osobu. V cene je zahrnuté: 3x ubytovanie s plnou penziou, občerstvenie, materiály a pomôcky na víkend.

Viac informácií: tel. 0905 622 900
www.nasemanzelstvo.sk
 e-mail: info@nasemanzelstvo.sk

NAŠE MANŽELSTVO
nezisková organizácia

Bratská jednota baptistov v SR

Babička přišla dopředu na pódiu, postavila se za řečnický pult a začala: „Pane řečníku, mluvil jste dvě hodiny o své nevěře. Dovolte mi, abych hovořila pět minut o své víře. Ráda bych vám řekla, co pro mne udělal můj Pán, můj nebeský Otec. Když jsem byla mladá, stalo se mému muži na dole neštěstí. Přinesl mi ho domů mrtvého. Zůstala jsem s třemi malými dětmi sama. Tenkrát bylo sociální za-bezpečení velice skrovné. Když jsem stála nad manželovou mrtvolou, byla jsem úplně zoufalá. A přece – Bůh mne začal tak těšit, jak to nikdo z lidí nedovedl. To, co mi říkali lidé, byly jen prázdné řeči. Ale On, živý Bůh, mne potěšil. Řekla jsem mu: „Pane, teď musíš být otcem mých dětí Ty.“ Často jsem večer nevěděla, kde vezmu peníze, abych příštího dne nasytila děti. Tehdy jsem opět řekla Spasiteli: „Pane, Ty přece víš, jak jsem na tom bídnu. Pomoz mi!“ A pak se ta stará paní obrátila k řečníkovi a řekla: „On mne nikdy nezklamal a neopus-til. Měli jsme mnoho těžkostí, ale nikdy nás nenechal v tísni. Bůh učinil ještě daleko víc:“

Poslal svého Syna, Pána Ježíše Krista. Ten za mne zemřel a vstal z mrtvých a v Jeho oběti jsem našla očištění od všech mých hřichů. Ted jsem už stará. Brzo umřu. A přece – On mi dal jistou naději věčného života. Až zavřu oči, procitnu v nebi, poněvadž patřím Ježíši. Toto všechno On pro mne učinil. A ted se vás ptám, pane řečníku: Co pro vás udělala vaše nevěra?“

Tu se řečník postavil, poklepal babičce na rameno a řekl: „Ach, takové staré ženě přece nechceme víru brát. Pro staré lidi je víra do-cela dobrá.“ Tu jste měli stařenku vidět!

Energicky to odmítla a řekla: „Ne, ne! Tak si na mě nepřijdete! Položila jsem otázku a chci slyšet vaši odpověď! Řekla jsem vám, co pro mne učinil můj Pán. Teď povězte vy, co pro vás učinila vaše nevěra!“

Řečník upadl do rozpaky. Ta stařenka byla moudrá žena.

Z knihy: Wilhelm Busch, „Život bez všedních dnů.“

Wilhelm Busch (*1897 †1966)
 byl známý německý pastor, kazatel a spisovatel.

Fenomén JAS

Bыло mi 16 let, když mne tehdy „můj“ kazatel Miloš Šolc pozval na JAS do Prahy. Nebyl jsem ještě obrácený, ale v kroměřížském sboru jsem pravidelně hrál a zpíval a společně s dalšími sloužil při shromážděních nejen našeho sboru a stanic. Sbalil jsem si zásobu prázdných kazet a „átrojku“ a vyrazil na první setkání JASu.

Po příjezdu do vinohradské modlitebny a prvním setkání s ostatními asi 70 zpěváky jsem se posadil pod pódium a pilně nahrával první písň. Živě si vzpomínám, a nahrávka mi to ještě dlouho později připomnala, že se právě cvičila píseň „Haleluja“. Do zpěvu zaznávaly Milošovy hlasité pokyny „a nádech“ a to vše zaznamenával můj kazeták na kolenou.

Během krátké doby, moc písni jsem nahrával nestihl, se Miloš otočil dolů z pódia se slovy: „Co ty tam děláš? Hybaj nahoru!“

A postavil mne do první řady mezi Jendu Švece, zvaného Baťa a Ondru Čániho. Tehdy jsem se stal nejmladším zpěvákem JASu. Moji sousedé a kolegové - zpěváci se s léty prostřídali, ale jinak jsem zhruba na stejném místě vydržel dalších 15 let.

O tři roky později přišla do Jasu nějaká Magda Kohútová, zpočátku jen kamarádká, ale brzy jsme oba v Janově nad Nisou pochopili, že jsme spojeni na celý další život a že nás Pán Bůh daroval jednoho druhému. Manžely jsme se stali v dubnu 1982.

Během následujících let přicházeli a odcházeli zpěváci, vystřídali se i dirigenti. Místo Miloše Šolce, který nuceně opustil republiku, nastoupil profesionální dirigent Libor Mathauer. Za jeho vedení se JAS, co se týče hudby, zpěvu i repertoáru, výrazně zkvalitnil, vytratila se však ona počáteční lehkost a hravost, která charakterizovala předchozí éru. Vrcholem 80. let pak byl zájezd do NDR, kde jsme se mimo jiné poprvé setkali s naším vzorem – americkými zpěváky Continental Singers. Po pádu komunismu a otevření hranic se JAS dostal i na západ – v roce 1991 do Švédska a Norska a o rok později Anglie. V roce 1992 pak JAS skončil. Ne však na dlouho.

O rok později, v roce 1993 vznikl znovu JAS na Slovensku (v předchozím JASu bylo na konci většina Slováků) a jeho prvními vedoucími se stali Tomáš a Ester Kriškovi.

Ve stejné době, jen o týden později, jsme společně s několika bývalými českými jasáky a dalšími zájemci založili nový pěvecký sbor. Zval jsem tehdy prostřednictvím Rozsévače a jiných křesťanských časopisů zpěváky do nově vznikajícího pěveckého sboru. Beze jména.

V Brně na Smetanově se nás tehdy sešlo devět. Během prvních hodin nácviku se přidaly dvě dívky z místního sboru, obě děti bývalých jasáků, takže v neděli při shromáždění jsme v 11 lidech posloužili prvními pěti písňemi.

Další setkání jsme naplánovali na leden 1994 do Chebu. Hlásili se noví zpěváci, už nás bylo ke tříctíce a stále jsme neměli jméno. Blížil se termín a bylo potřeba něco dát na plakáty. JAS jsem nechtěl použít, protože jsme nebyli oficiálním sborem BJB a naší členové nebyli pouze baptisté. Problém byl ale s tím, že téměř všichni noví zpěváci se hlásili do „JASu“! Dali jsme proto novému pěveckému sboru název JAS II, jako symbol sboru, ze kterého jsme vyšli a který nám byl vzácný, ale zároveň římskou dvojkou, jako označení něčeho nového, odlišného. Tento sbor jsme pak dalších 15 let spolu s Magdou vedli. Za velké pomoci Briana Boundse jsme se s JASem II dostali do mnoha evropských zemí a vrcholem bylo koncertní turné v USA. JAS II si později v roce 2008 dal generální pauzu, která trvá dodnes. Slovenský JAS však stále pokračuje.

Pán Bůh vždy žehnal při setkání jak zpěvákům, tak i při koncertech posluchačům. Mezi písňemi zaznělo nespocet svědectví a výzev k obrácení. Mnohé z nich byly vyslyšeny a při koncertech se k Pánu Ježíši obrátilo mnoho lidí, včetně našich dětí. Na koncerty přišlo mnoho osobností a důležitých lidí a i tito mohli slyšet evangelium. V roce 2000 jsme uspořádali 30. výročí JASu v Kojetíně. Sešlo se nás tehdy 450. Při sobotním večerním koncertu se vystřídaly všechny sestavy, tedy první „Milošův“, druhý „Liborův“, současný slovenský JAS i nás JAS II. Na závěr se pak všechny JASy spojily v písni „Jsme rodina“. Bylo to silné,

emotivní a všichni jsme se těšili na nějaké další setkání.

To se opravdu uskutečnilo vloni v říjnu (v rámci konference 100 let spolu) v Litoměřicích. Byl jsem požádán o zorganizování, výběr písni, svolání zpěváků a vedení nácviku i koncertu. Rád jsem vše přijal a díky sociálním sítím a jiným médiím se podařilo pozvat zpěváky všech jasáckých generací. V sobotu odpoledne a večer se nás sešlo přes 70. Věkový průměr se nepodařilo spočítat, ale na pódiu jsme zpívali jako za mlada. Překvapením byla účast Libora Mathauera, který si nejen zadírigoval „Malé dítě“, ale poprvé se postavil mezi zpěváky a stal se zpěvákem JASu!

Shodli jsme se na tom, že jsme společně omládli a při zpěvu se nám vrátily vzpomínky a techniky z let dávno minulých.

Některí jsme spolu byli po 30, 40, ale i 50 letech a jako by ta pauza nebyla.

Na 30. výročí JASu v Kojetíně se některé pamětníci neshodli v letopočtu počátku.

Mé výpočty pramenily z toho, když nám na podzim 1980 ve Vsetíně br. Šolc starší oznamil, že právě tady prožíváme 10. výročí. Diskuze se pak vedla na téma: Kdy výberový pěvecký sbor mládeže poprvé použil název JAS. Některí vzpomínali, že to bylo o rok dříve, tedy v roce 1969. Tento rok je také v souvislosti s prvním použitím jména JAS uveden na desce „Slavte, péjte“. Podle tímto potvrzené teorie se v Litoměřicích odehrálo 50. výročí JASu!

Není však všem dnům konec! Jiskřička z Li-

toměřic zažehla plamen a v současnosti již pracuje skupina pod vedením Libora Mathauera, Jendy Titery, Dušana Uhrina a dalších a společně plánují velké, samostatné, opravdové 50. výročí JASu. To by se mělo odehrát 16.–18. 10. 2020 v pražské vinohradské modlitebni BJB. Takže těšte se a na zpívanou!

Jiří Lučan

Kazatel Richard Novák letos oslaví 90 let

Navzdory svému vysokému věku bratr dnes slouží kromě jiného rozdáváním duchovních traktátků Brněnské tiskové misie a je stále dopisovatelem Rozsévače (v Rozsévači č. 2 2020 můžete číst bratrův článek s názvem „Zásluhy patří komu?“).

Připravili jsme pro vás rozhovor s bratrem kazatelem Novákem:

Bratře kazateli, kde jste se narodil a jak vzpomínáte na své dětství?

Narodil jsem se 24. dubna 1930 rodičům Arturu a Alžbětě Novákovým v Polsku, ve Weronikopoli, okr. Kempno, blízko polsko-německých hranic. Jsem potomek pobělohorských exulantů. Začal jsem chodit do polské základní školy. Ale když vypukla 2. světová válka a Hitler svou mocnou armádu 1. 9. 1939 zajal Polsko, nastoupil jsem do německé školy. Učitelky jsme měli z Německa, učitelé-muži byli na frontách ve válce. Když ta hrozná krvavá válka za 6 let skončila, všechno se změnilo, a to od základu. Celou dobu předtím jsme měli v blízkém tamním Čermíně pěkný baptistický sbor s vynikající nedlouhlou školou. I toto všechno se po válce úplně změnilo, neboť nastala repatriace nás původu českého po 200 letech zpět do Čech, do staré vlasti, čili „do země otců“. Tehdy museli naši předkové pro svou biblickou víru opustit svoji vlast.

To pro vás muselo být hodně těžké, stěhovat se do jiné země.

Ano, bylo. Jako tehdejší patnáctiletý chlapec jsem si vůbec nedovedl představit, jak se to má dít, že se nyní máme během jednoho týdne najednou z Polska ocitnout bles-

kově pojednou v Čechách! A stalo se tak!

Jak probíhalo cestování a kam jste přijeli?

Zdaleka, z polského Poznaňska, z malého nádražíčka Bralinu, jsme se vlakem zakrátko ocitli na malém českém nádražíčku v Bezdružicích v západních Čechách, tam směrem město Teplá, Mariánské Lázně a Karlovy Vary.

Kam jste potom chodil do sboru a kdo byl vaším kazatelem?

Po našem přistěhování z Polska do Čech byl ve městě Teplá ustanoven baptistický sbor Bratrské jednoty baptistů z členů našeho sboru v Polsku z Čermína u Bralinu. Naším prvním tepelským českým kazatelem se stal br. kazatel Josef Pospíšil z našeho moravského sboru z Vikýřovic.

Jak jste se učil česky?

Jako šestnáctiletý jsem poprvé slyšel kázání v české řeči. Bratr kazatel Josef Pospíšil měl dobrou a pěknou, srozumitelnou výslovnost češtiny. A velmi srozumitelně a jasně biblicky dovedl vykládat Bibli kralickou. U něho jsem se velmi mnoho naučil i po stránce češtiny a českých výrazů.

Jak jste uvěřil v Pána Ježíše Krista?

My tři starší sourozenci jsme uvěřili v Pána Ježíše při jedné večerní domácí biblické božnosti, kterou vedla naše maminka. Potom jsme se nechali biblicky pokřtít ponořením, a tento křest v létě 1948 - venku v přírodě - vykonal bratr kazatel Josef Pospíšil, asi už šedesátnětý. A potom celý složitý a bohatý život s Boží velkou pomocí šel dál.

Chtěl byste nám říci něco, na co jsem se vás nezeptala?

Ano, dovolte mi několik poznamék: Už když mi bylo před lety 80 let, byl jsem svými některými hodně mladými přibuznými témař přitlačen slibem, abych aspoň na psacím stroji napsal „Knihu vzpomínek“. Jak jsem se stal kazatelem, dokonce českým, když jsem původně česky neuměl a neměl ani řečnické, ani spisovatelské geny! Ale u Pána Boha je pomoc vždy!

A jak vše dopadlo?

Tak, jak to asi chtěl sám Pán, Nejvyšší. Jemu jsem vděčný.

Ještě poznamka: Určitě to nebyla čirá náhoda, že když jeden exemplář ležel zrovna na stole, navštívil mne zcela náhodou jeden cizí pán, uviděl tu knihu, trochu zpozorněl, půjčil si ji a slíbil, že mi ji za měsíc přinese. To také učinil.

Poděkoval a výrazně řekl: „To stálo za přečtení!“ Viděl i fotky.

Můžeme si vaši knihu také zapůjčit?

Ano. Kdo má zájem o zapůjčení knihy a zase ji vrátí, může mne kontaktovat na tel. č.: 240 491 521 969.

*Richard Novák,
kazatel v. v., Pionýrská 363, 550 01 Broumov*

Moc Ducha svatého

U člověka se odpradávna projevuje touha po moci. Chce si podmanit všechno, přičemž se někdy odvolává i na výroky Písma z Genesis 1, 28. Chce využít každý dostupný zdroj energie. Nejednou si chce podmanit i člověka. Chce si získat obdiv, či slávu (Gen 11, 4).

Nedávná minulost nám připomíná, jak jeden člověk ovládl celý národ a zneužil ho ke hrozné a ničivé válce, jejíž následky nesou lidé až do dnešní doby.

Vůči sobě může být člověk velkým slabochem. Spíš zkrotí tygra než sám sebe. Pokora, tichost, shovívavost, trpělivost a jiné podobné vlastnosti nejsou slabostí, jak se často domníváme, ale ušlechtilou ozdobou člověka, mravními hodnotami našeho charakteru. Jsou to základní povahové vlastnosti našeho Mistra a Pána církve (Iz 42, 2-4).

A vyžaduje je i od nás, jako od svých následovníků (Mt 11, 29).

Je to moc, kterou nabízí i svým učedníkům (Sk 1, 8), je to moc, která přemáhala jejich slabost, a tuto moc tak velmi potřebujeme i pro svůj každodenní život. To bylo tajemství úspěchu prvních křestanů! To byl kolektiv znovuzrozených Svatým Duchem. Svatý Duch jim vkládal do srdce zákony. Věděli, co mají dělat i bez donucování.

Když se moc Ducha svatého zmocní srdce, tam nediktuje tělo a krev. Člověk nežije pudově. Když naši bytosti ovládá moc Ducha svatého, je nás život plný radosti a spokojenosti za každých podmínek života. Vytvoříme okolo sebe požehnané prostředí i pro jiné. Není to blažený pocit, o kterém jsme schopni vyprávět a při tom zůstat nečinní. Je to moc, která nás nabádá k užitečné práci. Nemusíme se bát umazat si ruce anebo si způsobit mozoly. Víra, na kterou se často odvoláváme,

jde vpřed. Ale musí být puzena Duchem svatým (2 Pt 1, 10). Pokud víra pramení jen z lidského nadšení a z okouzlení blaženým stavem, brzy se vyčerpá. Ale pokud je z Ducha, překonává každou překážku. A je utvrzována.

Duch svatý nás vede i k účasti na potřebách bližních. Naše mezilidské vztahy často narušuje nedůvěra, podezřívání, závist. Nejednou zjistíme, že jsou nám někteří lidé méně sympatičtí. Duch svatý je moc, která nás přivádí k jinému, novému vzájemnému vztahu. Moc Ducha nás učí být citlivější vůči sobě navzájem. V moci Ducha si umíme každého vážit. A také napomínat a vychovávat, hledíce nejdříve na sebe, abychom neupadli do pokušení (Gal 6, 1) a zachránili duši zbloudilého (Jk 5, 20).

Duch svatý je moc, která nám nedovolí zabývat se jen minulostí. Nesmí nás znechutit ani ty nejsmutnější vzpomínky a omyle. Ale nepřipustí zároveň, aby nás okouzlily naše případné úspěchy. Oboje nám brání v pokroku. Duch svatý nás vede k cíli, k Božímu království.

Království Boží je podle Ř 14, 17 „Spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém“. Toto je poslání nás, Božích dětí. Splníme to jen ve zmocnění Duchem svatým. Nikdy ne sami od sebe! Možná, že jsme se o to pokoušeli, ale neosvědčili jsme se.

Ať nás tedy lidé poznají ve zmocnění Božím Duchem. Potom každou věc chytíme za pravý konec. Lidé na nás budou čekat, vždy s námi počítat a náš přínos pro společnost kladně hodnotit. Jen ve zmocnění Duchem svatým se prokážeme před Bohem i lidmi!

AN

Pokušiteľ pracuje intrigánsky

Skôr ako začneme hovoriť o ochrane v pokušeniach, uvedomme si, že pokušenia sú bežnými sprievodcami v živote viery. Nikto z kresťanov, aj keby mal tú najlepšiu povahu, pokojnú a dobrodružnosť, sa nevyhne pokušeniam. Vo všeobecnosti nás to ani neprekvaňuje, veď v dennej modlitbe prosíme: Neuved nás do pokušenia, ale zbab nás zlého...

Apoštol Pavol zanechal zborom lekciu o duchovných zbraniach. Máme chrániť oblasť svojho srdca a osobný vzťah viery (Ef 6, 10 – 15).

Nádejne znie už prvá veta lekcie: *Napokon posilňujte sa v Pánovi a v sile jeho moci.* Nie sme odkázaní sami na seba. Aj ak som samotár, v zvodech pokušenia sa musím opierať o Pána Ježiša. Veriaci má pomoc zaistenú, Pán nás vystrojí mocou, dokonca je pripravený urobiť to v každom čase. O prítomnosti Božej moci nás bežné komunikačné prostriedky neinformujú. Nie sme však len občania svojich obcí a miest, naše občianstvo je v nebesiach. Nezabúdajme na to! Táto pridaná hodnota nás nenadražuje a nevedie k elitárskemu povyšovaniu sa nad blízonymi, ktorí nie sú kresťanmi. Prijmieme svoju odlišnosť v pokore, ako dar a súčasne aj výzvu k zodpovednosti.

Zostávame vždy bdelí? Vieme pohotovo reagovať, keď sme konfrontovaní s úkladmi diabla? Tu už nestačí naša slušnosť ani občianska zodpovednosť. Je dôležité siahnuť po duchovnej výzbroji. Lenže nebeské občianstvo je našej realite také vzdialené, že po duchovnej výzbroji často nesiahame.

Zopakujme a podčiarknime si vetu: Nebojujem len so svojím telom, ale v každom jednom príbehu ide o duchovný boj, boj proti kniežatstvám a mocnostiam tmy. Život viery je v istom zmysle zvláštny, lišia od bežného, telesne zmerateľného a uchopiteľného bytia. Pokušiteľ pracuje intrigánsky, klame, prekvapí, zláhčuje a využíva naše povahové nedostatky. Neviditeľná, ale skutočná mocnosť zla sa v tej chvíli stáva zvodcom. Nepodceňujme bdelosť! Nezláhčujme realitu panstva zla, násilia a smrti! Apoštol Pavol na inom mieste hovorí: „*Bdejte, stojte pevne vo viere, uzmužte sa a budte silní! Všetko nech sa medzi vami deje v láske!*“ Opakujem, dôverujeme Božej pomoci, učme sa opierať o Božie zasúlbenie. „*Tito sa spoliehajú na vozy, tamti na kone, my si však pripomíname meno Hospodina, nášho Boha*“ (Ž 20, 8). „*Preto si vezmite Božiu výzbroj, aby ste mohli v ten deň zla odolať a tým, že všetko prekonáte, obstat.*“

Pri príprave som sa musel úprimne nad sebou usmiat. Poznám tento výrok, čítam jasné a pre-svedčivé pozvanie apoštola Pavla. Ale aká je moja ochota opäťovne to skúšať s duchovnou výzbrojou? Napríklad pri bežnom spore medzi dvomi kresťanmi. Ide o pravdu, obidvaja ju hľadajú, ale chcú v pravde aj spolu žiť? Pravdu má jeden i druhý, no v nej spoločne kráčať už nedokážu. Čo robiť? Apoštol Pavol: „*Stojte teda! Bedrá si prepášte pravdu, oblečeť si pancier spravodlivosti.*“ Ide len a len o pravdu Pána Ježiša, jedine ona oslobodzuje...

V mnohých bežných prípadoch pomôže už to prvé: Zastaviť sa. Potrebujete na chvíľu vypnúť, prestaviť sa hádať. Nie je to trvalé riešenie, ale v každom prípade sa v tom okamihu po-zastavenie stane balzamom, liečivo pohladí vnútropodlažie jedného i druhého. Čo je však ešte dôležitejšie? Odmietať ste pokušela so všetkými jeho trikmi – dostať červenú kartu, skončiť, a to je veľmi dobre. Pretože cielom pokušiteľa bolo rozbitiť vzťah. Poslúchni – stoj! Stíš sa v modlitbe! Modlitba je dobré rozhodnutie, dobrý krok k nachádzaniu pravdy pre život, v ktorom nemá miesto hnev, súdenie ani pohľadanie či samolúbosť. Ježišova pravda osloboďí každého, kto ju prijme, a ešte navyše: *obuje na nohy pripravenosť na ohlasovanie evanjelia pokoja.* Pán Ježiš nás vystrojí pokojom, aby sme sa nevytrhli zo zväzku Kristovho tela. Obstojíme nielen ako jednotlivci, ale aj ako údy Kristovho tela (obstojíme aj v manželskom zväzku). Vraciame sa medzi ľudí a naše nohy sú nesené evanjeliom pokoja. Svätý Duch obnovuje a obdaruje naše srdce pokojom. **Zrodila sa príležitosť zažiť v spoločenstve zboru jednotu Ducha v zväzku pokoja.**

A ďalej je tu *pancier spravodlivosti*. Opakujem si to pravidelne, neustále: **moja vlastná spravodlivosť, na ktorej chcem stavať vzťahy, to je akoby ruka naťahujúca sa za pokušiteľom.** Teší ho, keď sa v skrylosti srdca vytahujem, utešujem a zakladám si na vlastnej spravodlivosti. Ale aký to bude duchovný dom, vybudovaný na ohyzdom rúchu mojej spravodlivosti? Nechajme sa zorientovať obrazom, ktorý v liste kreslí apoštol Jakub: Spravodliví nie sú ľudia, ktorí ukazujú na slabosti a priestupky iných, ale tí, ktorí sa dvihajú z kolien, z tváre im žiarí pokoj a v oku je ešte slza pokánia. Tako vstávajú z modlitby, neobviňovali iných, ale vyznávali si navzájom hriechy a modlili sa druh za druhu: Veľa zmôže účinná modlitba spravodlivého. **Modlitba pokánia a dar Kristovej spravodlivosti.**

A ešte: Odpúšťajúci Spasiteľ nás prekvapivo učí: Dajte pozor, môj hlas lepšie vnímajú ľudia, ktorí sa neskrývajú za svoju spravodlivosť, lebo: *neprišiel som volať spravodlivých, ale hriechov* (Mt 9, 12 – 13). Ešte pári výpovedí evanjelia: Stali sme sa dedičmi podľa nádeje večného života – *ospravedlnenie milostou Pána Ježiša Krista.* Ked' sa naša láska rozhojňuje, rastie v pravej známosti a v každej skúsenosti, sme schopní rozoznať, čo je hlavné, a to nás napĺňa ovocím spravodlivosti na slávu a chválu Božiu (Flp 1, 11; Ef 5, 9).

J. Stupka

Tady je světlo, tak čti!

Už je skoro pôl dvanásťte a já končím svou práci. Je opravdu čas jít spát. Zavíram počítač, protože jsem dokončil vše, co bylo treba udeliť pro nové číslo zpravodaje.

Otočím hlavu stranou a vidím svůj mobil. Proč pořád „svítí“, když jsem ho nejméně dvě hodiny neměl v ruce? Je to tak, že když se mobil půl nebo celou minutu nepoužívá, displej zhasne. Dívám se, jaká je kapacita baterie po takové době činnosti, jestli se nějak nezasekl a co tam zůstalo „otevřené“. A ejhle, on tam na mně svítí biblický text. Text Božího slova. Jako by mi říkal: „Tady je světlo, tak čti!“ A tak mě napadá, kolikrát chceme něco v životě čist, po něčem toužíme nebo něco **hledáme tam, kde je tma, a ne tam, kde je světlo.**

Tak si říkám: „To je super! Nic lepšího jsi na konci dne nemohl zažít. Díky, můj pane“ a ted už honem rychle do postýlky.

M. Jersák

Naše volby

Mesiac február 2020 bol trochu zvláštny. Prvou zvláštnosťou bolo, že február mal 29 dní. Túto zvláštnosť zažívame raz za štyri roky. Je to zvláštnosť, ktorú Stvoriteľ vložil pri tvorení našej slnečnej sústavy. Môže sa nám to zdať zvlášne alebo nepríjemné, ale keď sa pozrieme do Genesis 1, 31, nájdeme tam jasné vyjadrenie, čo si o tom myslí samotný Stvoriteľ: „*Boh videl, že všetko, čo utvoril, bolo veľmi dobré.*“

To znamená, že aj nepravidelnosti v počte dní v roku Pán Boh považuje za veľmi dobré.

V mysiach tých, ktorí potrebujú poznati dôvody, môže táto vec vyvolávať otázky. A je to vždy dobré, keď uvažujeme nad Božím dielom. Nás veriacich to vedie k pokore a poznaniu toho, že nemusíme rozumieť všetkému, čo Boh robí vo svete a aj v nás. Ale ak sa Mu odovzdáme, môžeme to prijať s vierou, že všetko, čo robí v našich životoch, je veľmi dobré. Teraz okamžite vznikne otázka: „Načo sú dobré tažké alebo „zlé“ situácie v našom živote?“

Prvý list Timotejovi 2, 4 úplne a jednoznačne odpovedá na to, aký je Boží zámer pre

naše životy: „... ktorý (teda Boh) chce, aby všetci ľudia boli spasení a spoznali pravdu...“

Nerozumieš tomu, čo Boh robí v tvjom živote? Pozri sa na to z Jeho pohľadu.

On chce, aby si bol spasený či spasená. Verím tomu, že ti bude ukazovať cestu, ktorou ťa viedie k spaseniu a k večnosti prežívanej s Ním.

Druhou zvláštnosťou 29. februára 2020 boli voľby na Slovensku. Nie, nejedem sa vyjadrovať k ich výsledku. Ale téma voľby alebo výberu medzi aspoň dvoma možnosťami je jedným z hlavných atribútov kresťanstva. V Biblia je vela textov, ktoré hovoria alebo vedú k výberu medzi dvoma možnosťami. Pre mňa najznámejší text je z knihy Jozua 24, 15: „Ak sa vám nepáči slúžiť Hospodinovi, vyuvoľte si dnes, komu chcete slúžiť: či bohom, ktorým slúžili vaši otcovia za Veľkou, alebo bohom krajiny Amorejčanov, v ktorej bývate.“ Toto považujem za vyjadrenie absolútnej slobody výberu. Jozuu nikoho nenúti, aby slúžil Hospodinovi.

On dáva na výber. Služba Hospodinovi, alebo amorejským modlám. V ďalších veršoch však vysvetluje následky nesprávneho výberu. Ukazuje na život v Božej prítomnosti

v kontraste so životom bez Boha. Téma voľby je blízka aj v obeti Pána Ježiša. V Getsemanskej záhrade to vyjadril až dva razy.

Prvý raz, keď sa modlil k Otcovi, aby vzal od Neho „kalich utrpenia“ a jedným dychom povie: „... nie moja, ale Tvoja vôle nech sa stane...“ Druhý raz, keď povie Petrovi: „... myslíš si, že nemôžem požiadala svojho Otca a že On by mi hned neposlal viac ako dvanásť leží anielov?“ (Matúš 26, 53)

Pán Ježiš sa rozhodoval medzi svojím vlastným dobtom a naším dobtom. Jeho voľba vlastného utrpenia, odsúdenia, smrti a Otcovho opustenia či preklisia nám priniesla slobodu od hriechu a zatratenia vo večnosti bez Boha. On sa dobrovoľne rozhodol vziať na seba zlo pre naše dobro.

29. februára 2020 sme urobili rozhodnutie, ktoré väzne ovplyvní naše životy na najbližšie roky. Prajem nám všetkým, aby toto rozhodnutie prinieslo „... nerušený a pokojný život vo všetkej zbožnosti a dôstojnosti“.

Nevyhnutnou podmienkou toho sú však naše: „... prosby, modlitby, príhovorné modlitby, vďaka za všetkých ľudí, za králov a všetkých vysokopostavených...“ (1Tim 2, 1 – 2).

Naproti tomu každý deň znova a znova

robíme rozhodnutia, ktoré majú vplyv na našu večnosť. Vidíme okolo seba ľudí, ktorí sa pre pár „šťastných rokov“ na zemi rozdújú tak, že strácajú večnosť. Nerozumiem tomu, ale myslím si, že vymieňajú úžasné a nepredstaviteľné večnosť s Bohom za úbohých dvadsať, tridsať či päťdesať rokov života podľa vlastných predstav o šťastí. Modlím sa za to, aby sme každý deň znova a znova robili správne rozhodnutia, pri ktorých si budeme voliť večnosť v prítomnosti Baránka a odmietať „... dočasné potešenie z hriechu...“ (Hb 11, 25).

Peter Pribula st.

Recenzia

Francine Riversová: **Dielo Majstra**, 2018, Kumran, ISBN 978-80-89993-03-1

Riversová píše často o zlomených a traumatizovaných ľudoch, ktorí v jej príbehoch nachádzajú Boha ako svojho otca, uzdravujúci dotyk a nový poriadok a slobodu v životoch. Drží sa tak biblického východiska „chorí potrebujú lekára, nie zdraví“. S traumatizovanými ľuďmi, ktorí vďaka životným ranám žijú nefunkčné životy, to je presne tak. Nie všetci však Boha Otca nájdú, nie všetci sa zachránia, mnohí žijú v trápeniach celý život. Postavy Riversovej áno. Možno je za tým snaha priblížiť sa takýmto ľuďom alebo snaha, aby sa krestania takýmto ľuďom dokázali priblížiť a porozumieť im, možno oba dôvody naraz. Zaujímavé je, že Riversovej sa darí správanie traumatizovanej postavy opisovať dosť verne a presvedčivo. Zdá sa mi, že z jej kníh plynne niečo nadprirodzené a krásne. Akoby aj nie, keď trápenie hlavných hrdinov je ukončené, srdcia a duše sú uzdravené a oslobodené. Teraz mám na mysli nie ani tak literárne vyžarovanie, ako skôr to kresťanské. Lebo hoci romány často končia šťastne, toto nie je obraz umelého šťastia, ale skutočného, ktorého dôkazom sú nové životy kresťanov. Platí to aj pre jeden z jej najnovších románov *Moje dielo*. Hlavným hrdinom je Boby Ray, alebo Roman Velas-

co, ktorého spoznávame v dobe dospelosti, ale retrospektívne sa dozvieme všetko o jeho minulosti. Hlavnou hrdinkou je aj Grace, slobodná, rozvedená matka, ktorú takisto spoznávame dospelú, ale retrospektívne sa dozvieme, že si nesie z detstva ľažký príbeh, nie oveľa odlišný od toho Romanovho. Ich cesty sa pracovne spoja a začne sa rozvíjať príbeh. Roman je umelec, odchovanec pestúnskych rodín a absolvent reedukačného programu.

Svoje neštastie a bolest sa mu podarilo pretaviť do umenia a to je aj jeho práca, v ktorej sa mu darí. Naučil sa, čo súčasný trh s moderným umením hľadá, a dokáže vyhovieť zákazníkovi tak, že jeho obrazy sú žiadane a žije si ako snob. Nájsť však vnútorný pokoj a prežívať radosť z práce sa mu nedarí. Býva v obrovskej vile, ktorá je prázdna, chladná a osamelá presne ako jeho vnútro. Stal sa z neho mrzutý, nepríjemný a nespokojný človek: „Roman nenávidel davy a neznášal byť stredobodom pozornosti. A ešte väčším ho popudzovali ľudia, ktorí sa správali, akoby jeho umeniu rozumeli – akoby na základe jeho obrazov dokázali odhaliť, ako zmýšľa. Jediné zadostúčinenie načádzal v tom, že boli ochotní vysoliť vysromenne

sumy za obrazy, ktoré preňho neznamenali nič a celkom určite neodhalovali tajomstvá jeho duše. Raz niekto zistí, že je podvodník, ktorý nemá ani pôvod, ani vzdelanie, ani skutočný talent.“ Grace je kresťanka, s temnou minulostou a odhadlaním žiť inak ako dovtedy. Hrdo nesie svoj údel aj následky svojich činnov a snaží sa úteča a pomoc hľadať u Ježiša.

Jej starostou je snaha postaviť sa na vlastné nohy, zabezpečiť syna a byť opatrná pred každým zlom, ktoré by ju chcelo zvestiť cesty.

„Zmôže sa niekedy na vlastné bývanie? Potlačila slzy v obave, že ju premôžu emócie. Za posledný rok vypľakala hotové more. Bud dospelá, Grace. Život si si zbabrala vlastnou vinou. Možno ju Boh trestá. A za to, ako sa správala po rozvode, ju trestá právom.“ Zaujímavý príbeh, zaujímavý koniec. Plný nádeje. Kiežby tak končili všetky neštastné príbehy pod slnkom.

Rachel Orvošová

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vlkýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou.

Blízko do hor (jde v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.

Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersaková@centrum.cz

Vera Jersáková

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievac 2020

Číslo 05 2020 – ...Prečo byť spolu a nielen vedľa seba?

Číslo 06 2020 – ...Prečo viac generácií spolu?

Číslo 07/8 2020 – ...Prečo a ako dať detom slobodu?

Uzávierka 10. 3. 2020

Uzávierka 10. 4. 2020

Uzávierka 10. 5. 2020

LÁSKA PÁNA JEŽIŠA NA GOLGOTE

Jarka Rečníková

*Uplynulo už skoro 2000 rokov,
ako v Jeruzaleme
bol spáchaný najväčší
a najnespravodlivejší súdny proces,
najhroznejší justičný rozsudok
s následným ukrižovaním nevinného...*

*Stalo sa tak IBA preto,
lebo Boh mal takýto plán.*

*Áno,
na hore Lebiek,
na Golgote,
zomrel v mukách,
v piatok – pred velkonočnými
slávnosťami Židov,
pravý človek
a pravý Boh.*

*Pán Ježiš
bol poslušný svojmu Otcovi v nebesiach
a dokonal dielo záchrany.
Splnil svoje poslanie na Zemi.
Sám seba zničil,
aby som ja i ty,
aby sme my
mohli žiť.
Zomrel...*

*Boh zomrel na kríži,
a to je najväčším dôkazom
Jeho lásky k človeku.*

*Ó, Pane,
znova Ti ďakujem
za ten čin lásky,
milosrdenstva,
obete,
záchrany...*

*Myslím na Tvoju potupu,
nesmierne veľkú bolest',
a som Ti prenesmierne vdăčná,
lebo si trpel
aj keď si neurobil nič zlé – iba dobré –
za hriechy všetkých ľudí Zeme,
aj za moje...*

*Milujem Ča.
Chválím Ča.
Oslavujem Tvoju lásku a milosť.
Chcem kráčať s Tebou životom
a chcem raz spolu s Tebou žiť...*

Ďakujem, ďakujem, ďakujem...